Sfânta muceniță Agnia, fecioara din Roma († 304)

(s.v. 21 ianuarie / s.n. 03 februarie)

Sfânta muceniță Agnia (Agnes, în varianta originală latinească a numelui; alte forme ale numelui: Agni, Agnesa, Agneza, Agneta ş.a.) a fost încă din secolul al IV-lea una din cele mai cunoscute și iubite sfinte din Occidentul creștin și mai ales în Roma sa natală (n. 291, Roma, Italia - † 304, Roma, Italia). Numele ei roman provine de la grecescul ἁγνή, care înseamnă „pur”, „inocent”, „sfânt”. Sfânta muceniță Agnia (Agnes) din Roma și-a adus viața sa fragedă ca mărturie și jertfă supremă pentru Hristos, ca un miel nepătat oferit în dar lui Dumnezeu. Martirizată la Roma, Agnia a fost apoi îngropată în afara zidurilor Romei antice, pe Via Nomentana, într-un cimitir care îi va purta mai apoi numele. Încă de la început, ziua de cinstire a Sfintei Agnia a fost 21 ianuarie, așa cum se vede în lista cuprinsă în „Depositio

martyrum", acest document din anul 354 fiind şi primul care atestă numele sfintei. Sfântul Sinod a aprobat înscrierea Sfintei muceniţe Agnia (prăznuită la 21 ianuarie) în calendarul Bisericii Ortodoxe Române. Hotărârea a fost adoptată în şedinţa de lucru desfăşurată în ziua de 29 octombrie 2016, în Sala Sinodală din Reşedinţa Patriarhală. Ea este ocrotitoarea tinerelor fete, ajutătoarea celor care vor să-şi păstreze fecioria și curăția pentru Hristos, apărătoare împotriva violurilor, vindecătoare de multe boli care par fără vindecare și dătătoare de blândețe și nevinovăție, ca acelea ale mielului.

Index

Acatistul Sfintei mucenițe Agnia (Agnes) din Roma, vindecătoarea bolilor fără leac și apărătoarea celor abuzați (21 ianuarie).....3
Rugăciune către Sfânta mucenițǎ Agnia.....15
Rugăciune pentru paza fecioriei și a dreptei credințe către Sfintele mucenițe Tecla, cea întocmai cu apostolii, Doroteea din Cezareea Capadociei, Eufrasia și Iuliana din Nicomidia, Pelaghia și Iustina din Antiohia Siriei, Agata și Lucia din Sicilia, Drosida, Cecilia, Agnia și Lucia din Roma dimpreună cu toate Sfintele mucenițe fecioare (a episcopului Macarie Drăgoi) 17
Imnografie 22
Vieţile Sfinţilor pe luna ianuarie - Viaţa şi pătimirea Sfintei fecioare şi muceniţe Agnia.....23
Viața Sfintei mucenițe Agnia 32
Sinaxar - Pomenirea Sfintei mucenițe Agni 41
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Maxim, mărturisitorul; Sfânta muceniţă Agnia din Roma 44
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei muceniţe Agnia.....55
Diac. Nicolae Mogage - Sfânta muceniță Agnia, un model de curăție sufletească .56
Sfânta care vindecă bolile făcă leac 60
La 21 ianuarie, în calendarul ortodox este pomenită Sfânta muceniţă Agnia - a devenit mireasa lui Hristos la 13 ani 63
Fiica împăratului Constantin cel mare, vindecată de Sfânta Agnia.....67
Semnificația numelui Agnia.....69
Imn către Sfânta muceniţă Agnia 70
Catacombele Sfintei Agnia din Roma 72
Icoane 74

Acatistul Sfintei muceniţe Agnia (Agnes) din Roma, vindecătoarea bolilor fără leac şi apărătoarea celor abuzaţi (21 ianuarie)

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu ade-

vărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Tropar, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Agnia, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună cu Tine mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez întru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

&&&

Condacul 1

Ți-ai adus viața jertfă nepătată Domnului Iisus Hristos, Sfântă muceniță Agnia, murind pentru El ca să învii în El pe veci. Ceea ce acum te bucuri cu ceata Sfintelor fecioare în Cămara din cer a Mirelui tău mult iubit, ajută-ne și pe noi care te strigăm: ***Bucură-te, Sfântă Agnia, miel neprihănit, adu-ne și nouă darul vindecării de la Dumnezeu!***

Icosul 1

Toate Cetele îngerești s-au cutremurat de tine, Sfântă muceniță Agnia, văzând puterea lui Dumnezeu desăvârșindu-se în slăbiciunea unui copil nevinovat, învingând uneltirile diavolului prin credința în Hristos Domnul, iar noi te lăudăm:
Bucură-te, cea mult frumoasă la chip;
Bucură-te, cea și mai frumoasă la suflet;
Bucură-te, copilă bălaie cu privirea la Cer;
Bucură-te, înger pământesc cu aripi de lumină;

Bucură-te, pocal curat în care Duhul Sfânt și-a găsit locaș;
Bucură-te, dorind cele cerești mai mult decât cele pământești;
Bucură-te, că nu ți-ai cruțat trupul pentru mântuirea sufletului;
Bucură-te, zburând ca un porumbel aurit la Domnul;
Bucură-te, Sfântă Agnia, miel neprihănit, adu-ne și nouă darul vindecării de la Dumnezeu!

Condacul 2

Te-ai născut în Roma din părinți și strămoși bine credincioși, Sfântă muceniță Agnia, și ai crescut împodobită de darurile Duhului Sfânt, trăind în rugăciune și în curăție, chemându-L pe Hristos Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Erai atât de plăcută la înfățișare, încât deși aveai doar 12 ani fiul prefectului s-a îndrăgostit de tine, Sfântă Agnia, și a început să îți trimită multe daruri și să caute mijlocirea prietenilor lui ca să te convingă să îi fii mireasă. Te slăvim cu aceste laude:
Bucură-te, că tu erai deja rănită de dragostea lui Hristos;
Bucură-te, că nu vroiai să auzi de logodnic pământesc;
Bucură-te, cu inima adâncită în cununia cu Domnul;
Bucură-te, că aproape că nu mai locuiai în trup;
Bucură-te, că i-ai spus tânărului că ești deja logodnica Mirelui din ceruri;
Bucură-te, că ai dorit să rămâi fecioară pentru El;
Bucură-te, cea care te desfătai de dulcele Lui glas;
Bucură-te, că Domnul Hristos te-a îmbrăcat în haină de aur și podoabe de nuntă;
Bucură-te, Sfântă Agnia, miel neprihănit, adu-ne și nouă darul vindecării de la Dumnezeu!

Condacul 3

Plin de mâhnire, tânărul a plecat mânios că l-ai ales pe altul în locul lui, hotărând să te piardă dacă tot nu vroiai să fii a lui, Sfântă muceniță Agnia. Dar tu nu te-ai înfricoșat și cu bucurie te rugai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Aflând că ești creștină, tânărul s-a bucurat că avea prilej să te piardă, sfântă binecuvântată, și te-a pârât la tatăl său, sperând să te înfricoșeze cu chinurile și să te convingă să îl iei de soț. Te chemăm în rugăciune și te slăvim:

Bucură-te, că te-ai prezentat singură în fața prefectului;
Bucură-te, că acesta te-a îndemnat cu vorbe amăgitoare să jerfești zeiței Vesta;

Bucură-te, dar tu deși erai mică de vârstă, nu te-ai speriat;
Bucură-te, că te purtai cu mare înțelepciune și cuviosie;
Bucură-te, răspunzând cu calm și cu noblețe;
Bucură-te, că îngerii erau cu tine;
Bucură-te, întărită de Duhul Sfânt;
Bucură-te, că Dumnezeu îți era alături;
Bucură-te, Sfântă Agnia, miel neprihănit, adu-ne și nouă darul vindecării de la Dumnezeu!

Condacul 4

Dacă a văzut că nu te poate convinge cu vorbe dulci, prefectul a poruncit să fii pusă în lanțuri dar chinuitorii nu au găsit cătușe potrivite pentru mâinile tale de copil, mici și subțiri, Sfântă muceniță Agnia. Ai rămas liniștită și statornică în credință, și te bucurai de rugăciunea lăuntrică în care Îl strigai pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Mâniat la culme, prefectul a poruncit să fii dusă în casa de desfrânare pentru a fi necinstită și să ți se ia fecioria cu forța, Sfântă Agnia, dar tu i-ai răspuns ca nu te temi că îl vezi pe Îngerul Domnului care te apără. Ne minunăm de faptele tale și te chemăm:
Bucură-te, că au smuls hainele de pe tine;
Bucură-te, că pe loc ți-a crescut păr până la pământ;
Bucură-te, că așa trupul tău a rămas neprihănit vederii;
Bucură-te, că în casa de desfrânare ai găsit un Înger;
Bucură-te, că acesta te-a acoperit de lumină și te-a umplut de pace;
Bucură-te, că rugându-te și cântând cu Îngerul, ai făcut loc de rugăciune din casa necurăției;
Bucură-te, că fiul prefectului a vrut să te necinstească;
Bucură-te, că a căzut imediat mort la picioarele tale;
Bucură-te, Sfântă Agnia, miel neprihănit, adu-ne și nouă darul vindecării de la Dumnezeu!

Condacul 5

Când a auzit ce s-a întâmplat, prefectul a alergat degrabă și striga către tine, Sfântă Agnia, pentru ce l-ai dat morții pe fiul lui, spunând că ai făcut aceasta cu puterea vrăjilor, căci el nu știa să Îi cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

I-ai răspuns cu blândețe, sfântă binecuvântată: ” Acela a cărui voie poftea s-o împlinească fiul tău, adică cel din început vrăjmaş al neamului omenesc, care are pu-

tere asupra desfrânaţilor şi netemătorilor de Dumnezeu şi mai ales asupra batjocoririlor de fecioare, acela l-a ucis pe el…văzând toţi ceilalți care au intrat la mine luminarea cea îngerească, se închinau şi ieşeau fără vătămare, iar fiul tău fiind fără ruşine şi vrând să se atingă de mine, îndată l-a dat pe el îngerul cel dumnezeiesc satanei". Ne închinăm puterii lui Dumnezeu și te chemăm, Sfântă Agnia:
Bucură-te, că prefectul te-a rugat să îl învii pe fiul lui;
Bucură-te, că pentru mărirea numelui lui Dumnezeu, te-ai rugat pentru aceasta;
Bucură-te, că ai plâns în rugăciune, plecată cu trupul la pământ;
Bucură-te, că Îngerul Domnului a făcut minunea;
Bucură-te, că tânărul L-a prea slăvit pe Dumnezeu, aducând la credință și pe alții;
Bucură-te, că mulți s-au botezat în ziua aceea, împreună cu el;
Bucură-te, că apoi la toți li s-au tăiat capetele de către necredincioși;
Bucură-te, că Hristos Dumnezeu le-a primit sufletele în Rai ca mucenici;
Bucură-te, Sfântă Agnia, miel neprihănit, adu-ne și nouă darul vindecării de la Dumnezeu!

Condacul 6

Văzând minunea învierii și botezului, slujitorii la idoli și vrăjitorii s-au tulburat cerând prefectului să te ucidă, Sfântă Agnia, spunând că vrăjești mințile bărbaților. Dar acesta vroia să te elibereze, căci îl înviasei pe fiul lui, dar pentru că nu a putut de teama celorlalți, a renunțat la dregătorie și l-a lăsat în locul lui pe Aspazie, care nici acesta nu se ruga lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

Aspazie, prinzând putere, a poruncit să se facă un foc mare în mijlocul cetății și să te arunce în el, Sfântă muceniță Agnia, dar focul s-a împărțit în două și unde stăteai tu era răcoare iar flăcările se întindeau și îi ardeau pe cei din jur. Te rugăm primește aceste cântări:
Bucură-te, că în mijlocul văpăii ți-ai croit cale către Dumnezeu;
Bucură-te, mărtusindu-L pe Iisus Hristos cu toată inima;
Bucură-te, diamant nears de gândurile omenești;
Bucură-te, piatră de temelie a mucenicilor copii;
Bucură-te, că făcând rugăciune, focul s-a stins de tot;
Bucură-te, stinge te rugăm și arderea din noi care vine de la diavol;
Bucură-te, apărătoarea celor care sunt ispitiți peste măsură;
Bucură-te, că le dai puterea de a se ridica din deznădejde;
Bucură-te, Sfântă Agnia, miel neprihănit, adu-ne și nouă darul vindecării de la Dumnezeu!

Condacul 7

Aspazie s-a înfierbântat de mânie, crezând că prin puterea vrăjilor ai scăpat de flăcările focului, Sfântă muceniță Agnia, și a dat poruncă să ți se taie capul, iar tu cu bucurie ai strigat la Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 7

Când ai auzit că ești dată la moarte, Sfântă Agnia, inima ta a tresărit de fericire și ai glăsuit: ”Ascultați! Vin! Sunt servitorii Mirelui, care vin să mă caute! Văd sus fecioarele de onoare ale miresei, îmbrăcate în alb, care-mi fac semn să vin. Da, candela mea e gata, și eu merg înaintea Mirelui! Hristoase cel slăvit, cheamă sufletul care se alipește de Tine! Ți-am închinat fecioria mea, închin Tatălui Tău și martiriul jertfei mele!” și ți-ai plecat capul sub sabie. Ne minunăm de credința ta și te slăvim:

Bucură-te, că ai îngenuncheat în liniște;
Bucură-te, copilă în veșmânt alb, cu brațele închinate la piept, cu capul înclinat;
Bucură-te, vlăstar curat, cu buclele aurii până la pământ;
Bucură-te, că văzându-te, călăul a tremurat, neputând să ridice sabia;
Bucură-te, că acesta până la urmă și-a făcut datoria;
Bucură-te, că prin jertfa ta ai învins diavolul;
Bucură-te, că mucenicia ta a biruit lumea;
Bucură-te, că ai zburat în cămara Mirelui Tău care te-a așteptat în Rai;
Bucură-te, Sfântă Agnia, miel neprihănit, adu-ne și nouă darul vindecării de la Dumnezeu!

Condacul 8

Te-ai născut din nou în Cer, Sfântă muceniță Agnia, călcând peste cărbunii aprinși ai ispitelor fără să te clatini și în toate încercările ai închinat fiecare respirație lui Dumnezeu pentru care trăiai și pe care Îl chemai în ajutor: ***Aliluia!***

Icosul 8

Cu atât mai mare ți-a fost tăria credinței, Sfântă Agnia, cu cât ai fost tânără cu vârsta, o viață aflată abia la început. Trupul tău mic nu avea loc pentru lovituri de spadă, dar ai avut tăria fierului și ai învins fierul. Te rugăm primește prețuirea noastră, deplina iubire și rugăciune:

Bucură-te, că ai rămas neînfricată, atunci când totul părea înfricoșător;
Bucură-te, că ai stat neclintită sub greutatea lanțurilor;
Bucură-te, că nu știai ce înseamnă moartea;
Bucură-te, că erai pregătită să mori pentru Mirele tău;
Bucură-te, că nu erai în stare, după rânduiala naturii, să înduri atâtea suferințe;
Bucură-te, că tu erai însă matură pentru victorie;
Bucură-te, că lupta a fost grea, dar coroana ușoară;

Bucură-te, că puterea ta a fost a Domnului Hristos, desăvârșită în tine;
Bucură-te, Sfântă Agnia, miel neprihănit, adu-ne și nouă darul vindecării de la Dumnezeu!

Condacul 9

Ai fost îngropată în catacombele Romei, sfântă muceniță, iar părinții tăi plângeau și privegheau în fiecare noapte la mormântul tău, nemângâiați de pierderea ta, copil frumos și curat, care ai ales cununia cu Cerul și nu cu pământul, iubindu-L pe Hristos până la capăt și chemându-L: ***Aliluia!***

Icosul 9

Dar într-una din nopți ei au văzut venind un alai de fecioare în haine alese și înconjurate de o lumină blândă, iar în mijlocul lor te-ai arătat având pe brațul drept un miel alb ca zăpada, Sfântă Agnia, și ai grăit părinților: ”Nu mă mai plângeți ca pe o moartă, ci bucurați-vă pentru mine, căci m-am sălășluit cu aceste fecioare în locașuri luminate. M-am unit în ceruri cu Acela pe care L-am iubit pe pământ din toată inima” iar apoi te-ai făcut nevăzută. Ne închinăm purtării tale de grijă și te slăvim:
Bucură-te, tinerețe ce ai învins în mijlocul lupilor;
Bucură-te, încununată cu diadema mântuirii;
Bucură-te, că iubirea ta a fost împărtășită;
Bucură-te, că Domnul Hristos te-a făcut mireasa Lui;
Bucură-te, că te-a cinstit cu viețuirea în soborul Sfintelor fecioare;
Bucură-te, că te-ai arătat părinților îndurerați;
Bucură-te, aducând mângâiere inimilor lor;
Bucură-te, că nici după moarte nu i-ai uitat;
Bucură-te, Sfântă Agnia, miel neprihănit, adu-ne și nouă darul vindecării de la Dumnezeu!

Condacul 10

Minunile care se făceau la mormântul tău s-au răspândit în popor, Sfântă Agnia, așa încât Constanța, fiica Sfântului împărat Constantin cel mare, a alergat cu rugăciuni la tine să o vindeci de o boală grea pe care nici un doctor nu o putea vindeca, umplându-se de bube din cap până în picioare și nu mai era nici un loc neatins pe trup. Aceasta a adormit noaptea pe sfântul tău mormânt, plângând și chemându-te în ajutor și slăvindu-L pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

I-ai apărut în somn, sfântă muceniță, și i-ai spus: ” Îndrăznește, Constanța și crede în Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin care acum te tămăduiești de rănile tale!”. Te strigăm și noi să ne ajuți și te lăudăm:
Bucură-te, că deșteptându-se din somn, Constanța s-a simțit deplin sănătoasă;
Bucură-te, că parcă niciodată nu fusese bolnavă;
Bucură-te, că a spus la toată lumea de minunea ce i se întâmplase;
Bucură-te, că apoi și mai mulți au mers la mormântul tău să primească vindecare;
Bucură-te, că la rugămințile Constanței, tatăl ei a ridicat o biserică în cinstea ta;
Bucură-te, că toată viața ei Constanța a trăit în curăție și rugăciune;
Bucură-te, că viețuia la mormântul tău;
Bucură-te, că a cerut să fie îngropată la picioarele tale;
Bucură-te, Sfântă Agnia, miel neprihănit, adu-ne și nouă darul vindecării de la Dumnezeu!

Condacul 11

În vremea aceea era o fecioară care te îndrăgea mult, Sfântă muceniță Agnia, numindu-se Emerențiana și fiind soră de lapte cu tine. Aceasta te îndrăgea mult și se ruga la mormântul tău din catacombă împreună cu ceilalți creștini, ridicându-I slavă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11

Dar într-o zi, un grup de necredincioși au început să arunce cu pietre în credincioșii care intrau să se roage în catacombă, ba chiar pe unii îi omorâseră, iar fecioara Emerențiana a încercat să îi alunge dar aceia s-au năpustit cu răutate asupra ei si aproape au îngropat-o sub pietre. Ne cutremurăm și te strigăm, Sfântă Agnia:
Bucură-te, cea iubită de credincioși;
Bucură-te, că mormântul tău era loc de liniștire și tămăduire;
Bucură-te, că Emerențiana a avut curajul să apere mădularele lui Hristos, credincioșii;
Bucură-te, că cei nelegiuți au vătămat-o de moarte;
Bucură-te, că ea cu ultimele puteri s-a târât la picioarele mormântului tău;
Bucură-te, că acolo, rugându-se, își dădu sufletul în mâinile lui Dumnezeu;
Bucură-te, că aceasta a devenit o nouă sfântă în cupola de stele a Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, că Sfânta Emerențiana vindecă durerile de stomac;
Bucură-te, Sfântă Agnia, miel neprihănit, adu-ne și nouă darul vindecării de la Dumnezeu!

Condacul 12

Bucurându-te în Soborul Sfintelor fecioare din Împărăția Cerurilor, caută și spre noi Sfântă mucenița Agnia, că suntem prinși în vâltoarea arzătoare a patimilor și ne pune toată nădejdea în rugăciunile tale, iar lui Dumnezeu Îi mulțumim pentru tine: ***Aliluia!***

Icosul 12

Ceea ce ești stea strălucitoare pe bolta Bisericii Domnului Hristos, te chemăm Sfântă Agnia să ne miluiești și să ne ocrotești, slăvindu-te așa:
Bucură-te, că ai mers la nuntă împodobită cu Hristos;
Bucură-te, însoțindu-ne și pe noi să primim suferințele cu răbdare;
Bucură-te, dăruindu-ți viața de parcă te-ai bucurat pe deplin de ea;
Bucură-te, martora dumnezeirii și a trăirii în Hristos;
Bucură-te, cea puternică și neclintită la amenințări;
Bucură-te, vindecând boli fără leac;
Bucură-te, alinând rănile sufletești;
Bucură-te, cea ce ții mâna doctorilor în operații;
Bucură-te, Sfântă Agnia, miel neprihănit, adu-ne și nouă darul vindecării de la Dumnezeu!

Condacul 13 (se spune de 3 ori)

Sfântă mucenița Agnia, fecioară curată și crin împodobit de sângele muceniciei, înger plin de lumină cununat cu Mirele Veșnic, te rugăm să cauți spre noi și cu rugăciunile tale să mijlocești la Domnul Hristos să ne dea vindecarea bolilor trupești și sufletești, să ne bucurăm împreună cu tine și să Îi înălțăm slavă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

Toate Cetele îngerești s-au cutremurat de tine, Sfântă mucenița Agnia, văzând puterea lui Dumnezeu desăvârșindu-se în slăbiciunea unui copil nevinovat, învingând uneltirile diavolului prin credința în Hristos Domnul, iar noi te lăudăm:
Bucură-te, cea mult frumoasă la chip;
Bucură-te, cea și mai frumoasă la suflet;
Bucură-te, copilă bălaie cu privirea la Cer;
Bucură-te, înger pământesc cu aripi de lumină;
Bucură-te, pocal curat în care Duhul Sfânt și-a găsit locaș;
Bucură-te, dorind cele cerești mai mult decât cele pământești;
Bucură-te, că nu ți-ai cruțat trupul pentru mântuirea sufletului;
Bucură-te, zburând ca un porumbel aurit la Domnul;

Bucură-te, Sfântă Agnia, miel neprihănit, adu-ne și nouă darul vindecării de la Dumnezeu!

Condacul 1

Ți-ai adus viața jertfă nepătată Domnului Iisus Hristos, Sfântă muceniță Agnia, murind pentru El ca să învii în El pe veci. Ceea ce acum te bucuri cu ceata Sfintelor fecioare în Cămara din cer a Mirelui tău mult iubit, ajută-ne și pe noi care te strigăm: ***Bucură-te, Sfântă Agnia, miel neprihănit, adu-ne și nouă darul vindecării de la Dumnezeu!***

Apoi se citesc aceste rugăciuni:

Rugăciune

Sfântă muceniță Agnia, strălucit model de virtute, pentru tăria mărturisirii credinței tale, te-ai făcut bine plăcută Domnului și te-ai învrednicit de cununa fecioriei și a martiriului.

Ascultă-ne și nouă rugăciunea așa cum ai ascultat-o și pe a Sfintei Constanța, fiica Sfântului împărat Constantin și ridică-ne din patul bolii noastre sufletești, ca să putem păstra și noi în inimile noastre credința cea adevărată și să mărturisim nu numai cu cuvintele dar și cu faptele noastre că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul sufletelor noastre.

Sfântă fecioară Agnia, nepătată muceniță, când prefectul roman a pronunțat asupra ta sentința ca strălucitul crin al curăției tale sa fie strivit sub picioarele nelegiuiților, atunci tu, neînfricată, te-ai încredințat brațului dumnezeiesc, care trimite pe îngerii Săi, pentru paza celor care se încred în El.

Dă-ne și nouă cu rugăciunile tale, să avem nădejde neclintită în ajutorul dumnezeiesc și să ne umplem inimile de încredere în Domnul nostru, așa cum ai făcut și tu.

O, curajoasă mielușea, Sfântă Agnia, inima ta era atât de înflăcărată de focul dragostei dumnezeiești, încât nici chinurile rugului și nici ademenitoarele plăceri necurate, prin care vrăjmașii tăi căutau să te piardă, nu te-au atins și n-au putut pângări curata ta dragoste. Pentru aceasta, te rugăm, mijlocește la Domnul ca să alunge din inimile noastre orice licărire de iubire deșartă și să ne aprindă în inimi focul dragostei, pe care Iisus, Mântuitorul sufletelor noastre, a venit să-l arunce pe pământ. Amin.

Rugăciune către Sfânta Agnia pentru cei abuzați

Vino, Sfântă Agnia, vino că pierim în păcate, ne scufundăm în patimi și bolile ne năpădesc trupul. Vino așa cum vine un Înger, nevăzut, neștiut, și îmbracă-ne în lumina cea pierzătoare de duhuri rele, să nu ne mai vadă vrăjmașul goliciunea sufletească și sa nu mai aibă prilej de a ne răni cu necinstirea și cu uneltirile lui aducătoare de moarte.

Apără-ne trupul, curățește-ne sufletul și umple-l de Dumnezeu să fie plin de harul Lui, pune stavilă celor care ne vor răul și vindecă-ne de amintirile faptelor răului, amintiri care nu ne lasă să ne rugăm și să ne bucurăm de viața în Domnul Hristos.

Stai lângă noi așa cum Îngerul Domnului a stat lângă tine, ferindu-ne de păcat, și distruge puterea pe care diavolul o are asupra noastră așa încât să fim izbăviți de ispitele lui și să ne păstrăm fecioria trupului și a sufletului pe care le închinăm Mirelui sufletelor noastre, Iisus Hristos. Amin.

Și se face otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfintei mucenițe Agnia și ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2022/04/28/acatistul-sfintei-mucenite-agnia-agnes-din-roma-vindecatoarea-bolilor-fara-leac-si-aparatoarea-celor-abuzati-21-ianuarie/

Rugăciune către Sfânta muceniță Agnia

Sfântă muceniță Agnia, strălucit model de virtute, pentru tăria mărturisirii credinței tale, te-ai făcut bine plăcută Domnului și te-ai învrednicit de cununa fecioriei și a martiriului.

Ascultă-ne și nouă rugăciunea așa cum ai ascultat-o și pe a Sfintei Constanța, fiica Sfântului împărat Constantin și ridică-ne din patul bolii noastre sufletești, ca să putem păstra și noi în inimile noastre credința cea adevărată și să mărturisim nu numai cu cuvintele dar și cu faptele noastre că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul sufletelor noastre.

Sfântă fecioară Agnia, nepătată muceniță, când prefectul roman a pronunțat asupra ta sentința ca strălucitul crin al curăției tale sa fie strivit sub picioarele nelegiuiților, atunci tu, neînfricată, te-ai încredințat brațului dumnezeiesc, care trimite pe îngerii Săi, pentru paza celor care se încred în El.

Dă-ne și nouă cu rugăciunile tale, să avem nădejde neclintită în ajutorul dumnezeiesc și să ne umplem inimile de încredere în Domnul nostru, așa cum ai făcut și tu.

O, curajoasă mielușea, Sfântă Agnia, inima ta era atât de înflăcărată de focul dragostei dumnezeiești, încât nici chinurile rugului și nici ademenitoarele plăceri necurate, prin care vrăjmașii tăi căutau să te piardă, nu te-au atins și n-au putut pângări curata ta dragoste. Pentru aceasta, te rugăm, mijlocește la Domnul ca să alunge din inimile noastre orice licărire de iubire deșartă și să ne aprindă în inimi focul

dragostei, pe care Iisus, Mântuitorul sufletelor noastre, a venit să-l arunce pe pământ.

Pentru rugăciunile Sfintei mucenițe Agnia, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!

Rugăciune pentru paza fecioriei și a dreptei credințe către Sfintele mucenițe Tecla, cea întocmai cu apostolii, Doroteea din Cezareea Capadociei, Eufrasia și Iuliana din Nicomidia, Pelaghia și Iustina din Antiohia Siriei, Agata și Lucia din Sicilia, Drosida, Cecilia, Agnia și Lucia din Roma dimpreună cu toate Sfintele mucenițe fecioare (a episcopului Macarie Drăgoi)

https://doxologia.ro/video-rugaciune-pentru-paza-fecioriei-dreptei-credinte-catre-sfmc-tecla-dimpreuna-cu-sfintele

***

Sfintelor mucenițe Tecla, cea întocmai cu apostolii, Doroteea din Cezareea Capadociei, Eufrasia și Iuliana din Nicomidia, Pelaghia și Iustina din Antiohia Siriei, Agata și Lucia din Sicilia, Drosida, Cecilia, Agnia și Lucia din Roma, dimpreună cu toate Sfintele mucenițe fecioare, făclii de Dumnezeu aprinse v-ați făcut întru dreapta credință, alungând întunericul păgânesc și cel al patimilor stricăciunii. Cu osârdie și curaj ați păzit dreapta credință și fecioria trupului, pe chinuitorii ucigași de creștini înfruntând și cununile muceniciei dobândind.

O, Sfântă Tecla cea întocmai cu apostolii, prima între mucenițe, alesul vlăstar al Iconiei, care, la auzul propovăduirii Sfântului apostol Pavel, de dragostea lui Hristos te-ai rănit și ai făgăduit că nici părinții tăi, nici mânia, nici amenințările sau chinuirile tiranilor fără de omenie nu te vor mai despărți de Mirele tău cel ceresc. Tu, cea prea cinstită, primind binecuvântarea „apostolului neamurilor”, care ți-a fost sprijin și întărire, împreună cu Sfântul Barnaba, prin rugăciune fierbinte ai înduplecat pe Dumnezeu să stingă cu rouă din cer rugul pe care te-au urcat ido-

latrii. Fiarele sălbatice cele asmuțite asupra ta le-ai îmblânzit, la care minune păgânii au exclamat: „Mare este Dumnezeul creștinilor!”. Tu, cea aleasă dintre miresele lui Hristos, din pustia Seleuciei și pe sacerdoții păgâni ai chemat la baia Botezului, multe semne și minuni săvârșind cu puterea Preasfintei și de viață Făcătoarei Treimi. Sfântă întâi mare mucenița Tecla, cea grabnică ajutătoare celor care se nevoiesc cu bună rânduială și sunt cuprinși de felurite suferințe și chinuri, roagă-te pentru noi, dimpreună cu toate celelalte mucenițe fecioare, ocrotitoarele monahiilor care se afierosesc Domnului.

O, Sfântă mucenița Doroteea, mult iubitoare de feciorie, ocrotitoare a grădinarilor, odraslă aleasă a Cezareei cea din Capadocia, tu, la credință ai întors și cununa muceniciei ai mijlocit surorilor care, din pricina persecuțiilor, oarecând lepădaseră numele de creștin. Cumplitele suplicii cu credință ai îndurat pentru Hristos, cântând cu bucurie imnele Paradisului. Tu, cea care pe aristocratul păgân Teofil, cel care în batjocură ți-a cerut de îndată câteva mere și flori din Grădina Mirelui tău, l-ai rușinat când în pânză nepătată i-ai adus trei mere și trei trandafiri, ofrande dăruite ție de înger, la care minune, săvârșită în friguroasa lună a lui februarie, acela îndată s-a făcut creștin, primind și el cununa slavei mucenicilor.

O, Sfântă mucenița Eufrasia din Nicomidia, tu, care în vremea cumplitei persecuții a împăratului Maximian te-ai rugat lui Dumnezeu să păstreze neîntinată a ta feciorie, iar pe tiranii cei fără de omenie, atrași nebunește de frumusețea chipului tău, cu dumnezeiască înțelepciune i-ai biruit. Călăii au crezut cuvântului tău că ierburile arătate de tine sunt asemenea unei armuri și pot să stea chiar și împotriva ascuțișului sabiei, iar, când te-ai oferit să îi încredințezi de aceasta prin propriul exemplu, au lovit cu putere, coborând pe sfințitul tău creștet cununa muceniciei cea dăruită ție de Hristos.

O, Sfântă mucenița Iuliana din Nicomidia, iubitoarea de feciorie, ocrotitoarea bolnavilor și izgonitoarea demonilor, tu, care din părinți bogați te-ai născut și înțelepciunea ai iubit, mântuirea ai dorit și Botezul creștin în ascuns ai primit. Tu, cea care pe Hristos, Singurul Mire, ai dorit, suferind bătăi și chinuri din invidia celui rău, care în propriile-i unelte i-a transformat pe tatăl tău și pe guvernatorul cel idolatru. Tu, cu exemplul mărturisirii, 500 de bărbați și 130 de femei de la păgânism ai convertit, suferind cu ei moarte martirică.

O, Sfântă mucenița Pelaghia din Antiohia Siriei, deși aveai doar 15 ani, soldații cei fărădelege ai crudului împărat Dioclețian voiau să siluiască fecioria ta, dar te-ai rugat Mântuitorului și ai ales moartea martirică decât căderea în păcat. Pentru iubirea

curăției, însuși marele Ioan Gură de Aur te-a proslăvit în al său cuvânt, lăudând întreaga ta înțelepciune pe care ai păzit-o cu prețul vieții.

O, Sfântă muceniță Iustina din Antiohia Siriei, tu, care te-ai dăruit Mirelui Ceresc și ai ales să trăiești viață de feciorie, tu, care ai stat împotriva avansurilor pătimașului tău pretendent, care, în nebunia sa de a te cuceri, a apelat la vrăjitorul Ciprian, cel care a slobozit împotriva ta, a familiei tale și a întregului oraș cohorte de demoni și vrăji cumplite, încercând să te momească, dar, văzând că tăria acestora e neputincioasă în fața rugăciunilor tale, s-a convertit și el, până la urmă, și a primit cununa martiriului alături de tine în zilele lui Dioclețian.

O, Sfântă muceniță Agata, deși erai doar o adolescentă, ai socotit bogăția căii creștine mai presus de bunăstarea părinților tăi, alegând să te afierosești Mântuitorului încă din pruncie. La nebunia guvernatorului Quintian, care încerca să te seducă, ai răspuns cu păzirea neclintită a îndemnurilor lui Hristos. Văzând tiranul că nici un chin nu folosește, a poruncit să te arunce în temniță, unde însuși Petru, verhovnicul apostolilor, a îngrijit rănile tale înainte de a-ți încredința sufletul în mâinile Domnului. Mare este jertfa ta, mare este și îndrăzneala pe care ai câștigat-o înaintea lui Dumnezeu, salvând cu sfintele tale rugăciuni orașul Catania, atunci când a erupt vulcanul Etna.

O, Sfântă muceniță Lucia din Siracuza, după ce ai împărțit averea ta săracilor, ai ales calea fecioriei de dragul lui Hristos. Orbirea celui care, stăpânit de patimi și neacceptând refuzul tău de a-i deveni soție, ai înfrânt-o cu puterea rugăciunii și a îndelungii răbdări. Însă pătimașul bărbat te-a denunțat guvernatorului că ești creștină, fiind condamnată să suferi rușinea prostituției, însă cu tărie de la Dumnezeu ai stat nemișcată, păstrându-ți puritatea. Fiind supusă la multe chi-nuri, ai răspândit cu și mai multă putere tuturor lumina lui Hristos, devenind ocrotitoarea și vindecătoarea celor cuprinși de orbire sufletească și trupească.

O, Sfântă muceniță Drosida, fiica împăratului Traian, cea care în ascuns ucenită a lui Hristos erai și ajutai pe sfinți să culeagă trupurile martirilor și să le îngroa-pe ca niște odoare de mare preț. Tu, care, împreună cu alte cinci creștine, ai fost capturată de soldații tatălui tău și aruncată în închisoare, văzând mucenicescul sfârșit al acestora și dorind să intri la Nunta Fiului cu haina sufletului luminată și curată, ai primit de la Dumnezeu Botezul dorinței și, apoi, nesocotind rugă-mințile tatălui tău după trup, la locașurile Părintelui ceresc ai năzuit, primind, prin Botezul sângelui, cununa cea nevestejită a muceniciei.

O, Sfântă muceniță Cecilia, în cetatea vestită a Romei te-ai născut și din fragedă pruncie pe Hristos ai slujit, făgăduind să trăiești în feciorie toată viața. Dar când părinții tăi au vrut să te căsătorească, pe Domnul ai rugat fierbinte ca logodnicul tău, Valerian, să creadă și el și astfel să îți păzești legământul. Primind Botezul împreună cu fratele său, Tiburtie, cinstitul Valerian s-a făcut pildă multor creștini, împreună cu tine virtuțile cele alese cu râvnă lucrând. Dar, arestat fiind pentru misiu-nea creștină pe care o împlinea, pe tine avându-te ca mijlocitoare și împreună rugătoare, pe călăul cel fără de omenie de la rătăcirea idolilor l-ați în-tors. Dându-vă, așadar, împreună sufletul lui Iisus, Mirele cel Ceresc, cu scump sângele vostru pământul ați sfințit.

O, Sfântă muceniță Agnia, care te-ai jertfit în cetatea Romei ca o mielușea pentru Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii, tu, care din părinți creștini te-ai născut și Domnului I te-ai închinat din pruncie. Tu, care ai refuzat să fii mireasa altui mire și pe eparhul cel rău credincios l-ai refuzat, drept pentru care te-a trimis într-o casă de desfrânări pentru a întina evlavia și fecioria ta, deși erai doar o co-pilă, însă un înger al Domnului îți era alături, păzindu-te de toți cei se apropiau de tine cu gânduri necuvioase.

Iar tu, o, Sfântă muceniță Lucia din Roma, care, cu înțelepciunea cea de negrăit dă-ruită ție de Domnul, ai întors la credința creștină pe guvernatorul Rix, care încerca să te convingă să te lepezi de Hristos și, împreună cu el, și alți 24 de creștini, ai primit cununa nepieritoare, păzindu-ți întreagă fecioria.

Pentru aceasta, cu multă dragoste vă cinstim, însă, iarăși, vrăjmașul mântuirii noa-stre, nesuferind a voastră cinstire și mărturie pentru întreaga feciorie, cu gând vi-clean, în aceste vremuri în care oamenii au slăbit în credință, caută de multe ori ca sărbătoarea voastră să o prefacă în ocară.

Sfintelor fecioare mucenițe, cumplite vremuri pentru creștini trăim! Dreapta cre-dință este batjocorită, cele firești sunt răstălmăcite și vrăjmășite, căsătoriile întru silnicie sunt schimbate după legea desfrânării, împotriva legii lui Dumnezeu, iar îndemnurile spre patimile cele rușinoase trupești ca un foc au cuprins întreaga lu-me. Într-un astfel de cuptor al ispitelor stăm noi, creștinii acestui veac. Pentru acea-sta venim către voi, Sfintelor mucenițe ale lui Hristos, și cu lacrimi și credință ne rugăm: Întru curăție ne întăriți! Întru credință ne ocrotiți! Cu cei ce urmează Mire-lui Hristos ne socotiți, iar de cei fărădelege ne păziți și ne osebiți. Dați-ne curaj, înțelepciune, bărbăție și dragoste de Dumnezeu și de aproapele, să putem trece ne-vătămați noaptea acestui veac! Ajutați-ne să urmăm Păstorului Hristos, iar nu lu-mii! Rugămu-ne vouă, blândelor mielușele, luați aminte la multele noastre nepu-

tințe și fiți-ne lumină, zid de apărare, izvor de milă și de faceri de bine acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Notă:

- *Sfânta întâia muceniță și întocmai cu apostolii Tecla (sec. I) este sărbătorită la 24 septembrie;*
- *Sfânta muceniță Doroteea din Cezareea Capadociei († 300) este sărbătorită pe 6 februarie;*
- *Sfintele mucenițe Eufrasia († 303) și Iuliana din Nicomidia († 304) sunt sărbătorite la 19 ianuarie și 21 decembrie;*
- *Sfânta muceniță Pelaghia din Antiohia Siriei († 303) este sărbătorită pe 8 octombrie, iar*
- *Sfânta muceniță Iustina din Antiohia Siriei († 304) este sărbătorită pe 2 octombrie, împreună cu Sfântul sfințit mucenic Ciprian, fostul vrăjitor;*
- *Sfânta muceniță Agata din Catania Siciliei († 251) este sărbătorită pe 5 februarie;*
- *Sfânta muceniță Lucia din Siracuza Siciliei († 304) este sărbătorită la 13 decembrie;*
- *Sfânta muceniță Drosida, fiica împăratului Traian († 115/116), este sărbătorită la 22 martie;*
- *Sfânta muceniță Cecilia din Roma († 232) este sărbătorită la 22 noiembrie;*
- *Sfânta muceniță Agnia din Roma († 304) este sărbătorită la 21 ianuarie;*
- *Sfânta muceniță Lucia din Roma († 301) este sărbătorită pe 6 iulie.*

Imnografie

Sfântă muceniță Agnia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Troparul Sfintei muceniţe Agnia, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Agnia, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună cu Tine mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez întru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Rugaciunea zilei de 21 ianuarie la Sfanta mucenita Agnia - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=Rla5OMi_jSk

Sfinta mucenita Agnia fecioara - Vietile Sfintilor - 21 ianuarie:
https://www.youtube.com/watch?v=ynonbu0360M

Viata Sfintei mucenite Agnia fecioara (21 ianuarie):
https://www.youtube.com/watch?v=_OO_CivjIJI

Vieţile Sfinţilor pe luna ianuarie - Viaţa şi pătimirea Sfintei fecioare şi muceniţe Agnia

(Scrisă de Sfântul Ambrozie al Mediolanului)

Sfânta muceniţă Agnia s-a născut în Roma cea veche, din părinţi creştini şi a fost crescută de dânşii întru buna credinţă; iar în anul al treisprezecelea al vieţii sale, prin moartea cea vremelnică a scăpat de aici şi viaţa cea nesfârşită a aflat-o; deci pe singur Dătătorul de viaţă L-a iubit şi de Acela din tinereţe s-a lipit. Tânără era cu anii, dar bătrână cu înţelegerea cea desăvârşită, tânără cu trupul, iar în sufletul ei era înţelepciunea căruntelor; era frumoasă la faţă, dar mai frumoasă cu credinţa. Aceasta cu dragostea dulcelui ei Iisus, celui ce S-a născut din curată Fecioară, rănindu-se, fecioria sa a logodit-o Lui şi afară de El pe nimeni altul n-a voit să-L aibă sieşi logodnic.

Fiind de bun neam şi prea frumoasă, prin frumuseţea sa a atras la sine ochii şi inima oarecărui tânăr, care era fiul lui Simfronie, eparhul cetăţii; încât când se întorcea de la şcoala fecioarelor, văzând-o acela, îndată s-a robit spre dragostea ei; şi degrabă întrebând şi aflând casa părinţilor ei, multe daruri a început a-i trimite ei şi multe îi făgăduia, voind să-i fie mireasă şi să se unească cu dânsul prin nuntă.

Iar Sfânta Agnia toate darurile acelea le lepăda ca pe nişte gunoaie, întru nimic socotindu-le şi spunând că ea este logodită Mirelui celui mai bun, de la care are darurile cele înalte şi mai scumpe şi Aceluia mireasă fiind, nu poate să-l lase pe El şi să-şi schimbe dragostea şi credinţa ei.

Dar tânărul, din zi în zi cu mai mare dragoste se apropia de dânsa şi se zicea despre el că este mai cinstit şi mai bogat decât alţi tineri de bun neam; dar socotind că fecioara mai mari daruri voieşte de la dânsul, i-a trimis mai multe şi mai scumpe decât cele dintâi, adică pietre şi mărgăritare, podoabe şi haine de mult preţ; şi el însuşi le-a adus la dânsa, rugând-o pe de o parte singur, iar pe de alta prin cunoscuţi, prieteni şi vecini, ca pe nimeni mai mult decât pe el să nu cinstească, ştiindu-i numele cel bun al său, bogăţiile, casele şi moştenirile cărora ea poate să fie stăpână, de va voi să se logodească cu el.

Atunci, pe faţă a început a-i grăi lui sfânta: „Du-te de la mine aprinzătorule al văpăii păcatului, pătimaşule neiubitor al curăţiei şi mâncarea cea pregătită morţii celei veşnice; depărtează-te de la mine, de vreme ce te-a întrecut pe tine alt iubitor al meu, care fără de asemănare mai mari frumuseţi mi-a dăruit şi cu inelul credinţei Sale m-a logodit, dar tu nici cu neamul, nici cu dragostea nu poţi să te asemeni Lui.

Acela a pus pe mine podoaba cea scumpă a înfrumuseţării celei duhovniceşti, dreapta mea şi grumazul meu le-a înveselit cu pietre de mai mult preţ, a pus în urechile mele cercei de mărgăritare fără de preţ şi m-a încins cu mărgăritare de lumină strălucitoare. El a pus semn în faţa mea, ca astfel pe nici un iubitor să nu-l voiesc decât pe El. M-a îmbrăcat cu haină ţesută cu aur şi cu nenumărate podoabe m-a înfrumuseţat, şi arătându-mi şi o comoară fără de preţ, a făgăduit ca să mi-o dea mie, de voi păzi credinţa către El; deci nu pot să caut spre altcineva, ca să nu necinstesc pe iubitul meu cel dintâi, nici nu pot să-L las pe Acela cu care, prin legătura dragostei tare sunt legată, al cărui bun neam este mai înalt, puterea mai mare, podoaba mai frumoasă, dragostea mai dulce, tot dorul covârşind, Cel care a pregătit mie acum cămara, al cărui glas este dulce.

Acum a plecat din gura Lui lapte şi miere, acum cu braţele Sale cele curate m-a cuprins pe mine, inima Lui cu inima mea acum S-a unit şi sângele Lui a înfrumuseţat faţa mea, Cel a cărui Maică este o Fecioară nenuntită, căruia îngerii Îi slujesc şi soarele şi luna de frumuseţea Lui se minunează, care prin porunca Lui morţii înviază, prin atingerea Lui bolnavii se tămăduiesc şi ale cărui bogăţii niciodată nu se împuţinează şi vistieriile nu-L ispitesc. Aceluia Unul îi păzesc credinţa şi Lui cu toată osârdia mă încredinţez; şi când Îl am pe Acela tovarăş, fecioară rămân, iubindu-L, fără prihană sunt, şi atingându-mă de El, curată rămân; nici nu voiesc să fac după nuntă fii, ci mă duc unde nu este durere şi roadele bune în toate zilele se înmulţesc”.

Auzind acestea nebunul de tânăr, mai mult s-a cuprins cu nesăţioasa dragoste către dânsa şi bolind cu inima, din rănirea de dragoste a căzut în grea boală de jale şi de mâhnire; deci, pe pat zăcând şi din adâncul inimii cu greu suspinând, şi-a arătat la doctori rana inimii sale.

Iar tatăl lui, când a auzit acestea, cercetând pricina bolii, îndată a trimis la fecioară şi la părinţii ei, dorind să o logodească ca mireasă fiului lor.

Iar ea s-a lepădat ca şi întâi, zicând: „Nicidecum nu mă voi lepăda de Cel mai înainte logodnic al meu”.

Dar eparhul cu mânie întreba cu dinadinsul: cine este cel ce voieşte să se asemene cu fiul său şi să-mi defăimeze casa? Atunci cineva din cei ce stăteau de faţă i-a spus că Agnia este din tinereţe creştină şi de vrăjile creştineşti atâta este înşelată, încât pe Hristos, pe care creştinii Îl au ca Dumnezeu, Îl socoteşte că îi este ca şi logodnic.

Acestea auzindu-le eparhul, s-a bucurat, de vreme ce putea, fiind judecător, ca pe cea nevinovată de pedeapsă să o judece pentru necinstirea zeilor săi şi nădăjduia ca, cu puterea sa, să o silească spre însoţirea cu fiul lui.

Drept aceea, îndată trimiţându-şi slugile, a adus-o înaintea judecăţii sale păgâneşti. Unde mai întâi cu momiri, apoi cu îngroziri se ispitea şi se nevoia să o întoarcă de la Hristos şi de la fecioria cea făgăduită Lui.

Însă fecioara lui Hristos nici de momire nu se înşela, nici de îngrozire nu se înfricoşa; ci, fiind îmbărbătată cu mintea, de cel ce o înfricoşa şi de cel ce o momea îşi bătea joc.

Văzând Sofronie eparhul o bărbăţie ca aceea a fecioarei, spre părinţii ei s-a întors şi cu ei despre logodnic a vorbit foarte mult. Dar de vreme ce erau de bun neam, necutezând ca să le facă lor silire, îi sfătuia ca cu adevărat să îndemne pe fiica lor spre nuntă; dar ei se lepădau, zicând: *„Noi, o! eparhule, nu putem a o îndemna, căci precum din copilăria ei îi ştim gândul, aceasta niciodată nu o vom face, nici de la scopul său cândva nu se va întoarce”.*

Atunci eparhul iarăşi punând înainte pe fecioara la judecată şi multe vorbindu-i despre dragostea trupească şi de însoţire, când a părăsit tot cuvântul cel amăgitor şi momitor, la sfârşit a zis: „Din două una să-ţi alegi ţie: sau să te uneşti cu nunta fiu-

lui meu sau zeiţei Vesta, dacă doreşti fecioria să-ţi păstrezi, întru veşnică slujbă să te dai; căci nişte fecioare ca acestea îi trebuiesc ei”.

La aceste cuvinte ale aceluia, fericita Agnia a răspuns: „Dacă pe fiul tău, care este răzvrătit de nebuna poftă, dar ca om are minte şi poate vedea, umbla şi gusta bunătăţile lumii acesteia, eu însă nu pot, pentru Hristos al meu, nici măcar a căuta spre dânsul, apoi cum aş putea să cinstesc pe idolul cel surd, mut, neînsufleţit şi nepriceput? Şi, ca să nu fac strâmbătate Atotputernicului Dumnezeu, capul meu nu-l voi pleca la piatra cea nesimţită, ştiind cu încredinţare că nu este alt Dumnezeu afară de Acela care a făcut cerul şi pământul, prin Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos, care pentru noi S-a întrupat şi a treia zi a înviat; care acum la ceruri împărăţeşte cu împărăţie fără de sfârşit. Acestuia eu îi slujesc şi mă închin ca unui Dumnezeu adevărat şi viu. Iar pe zeiţa ta cea mincinoasă şi pe necuraţii voştri zei îi blestem”.

Acestea auzindu-le eparhul Sofronie, i-a zis: „Îţi cruţ tinereţile tale şi hulele pe care le-ai zis contra zeilor noştri le iert ţie, că te văd că nu ai înţelegere desăvârşită; deci, cruţă-te şi tu singură pe tine şi nu mânia pe zei”.

Iar Sfânta Agnia a zis: ***„Pentru ce tinereţile mele ca nedesăvârşite şi nepricepute le socoteşti; ce ţi se pare că-mi trebuie vreo milă de la tine? Deci, să ştii că credinţa se păstrează nu în ani şi în vârsta trupului, ci întru înţelegere, căci Dumnezeu Atotputernicul laudă mai mult mintea decât anii şi binevoieşte înţelegerea mai mult decât anii. Iar zeii tăi, întru a cărora urgisire nu doreşti a fi eu, lasă-i ca singuri să se mânie asupra mea, singuri să-mi grăiască şi să-mi poruncească, ca să-i cinstesc şi să mă închin lor”.***

Zis-a eparhul: „Una din două să-ţi alegi: sau cu alte fecioare, spre lauda casei tale, să jertfeşti zeiţei Vesta, sau să mergi în casa de desfrânare spre veşnica ocară a numelui tău, la femei fără de ruşine”.

Atunci Sfânta Agnia cu îndrăzneală a răspuns: „De-ai fi ştiut cine este Dumnezeul meu, n-ai fi grăit unele ca acestea; iar eu văd puterea Dumnezeului meu Iisus Hristos şi întru nimic socotesc îngrozirile tale, nădăjduind cu neîndoire că nici zeilor tăi nu voi jertfi şi nici fecioria mea cea curată nu se va întina; pentru că am păzitor al trupului meu pe îngerul lui Dumnezeu şi pe Domnul meu Iisus Hristos, Unul născut Fiul lui Dumnezeu, pe care tu nu-L ştii încă; Acela îmi este zid nesurpat, străjer neadormit şi apărător neîncetat; iar nu ca zeii tăi, care sunt de aramă, din care mai bine se fac căldări pentru trebuinţe omeneşti, sau de piatre, care se aştern pe drum; iar Dumnezeu nu în piatră locuieşte, ci scaunul Lui

este cerul, nu în aramă sau în oricare altă materie scumpă, ci întru Împărăţia cea de sus, unde de toată zidirea este lăudat şi închinat. Iar tu cu cei asemenea ţie, de nu te vei întoarce de la închinarea de idoli la adevăratul Dumnezeu, apoi împreună cu zeii tăi, care în foc se varsă şi în foc se toarnă, în focul cel veşnic te vei chinui".

Atunci eparhul, mâniindu-se foarte tare, a poruncit să dezbrace pe sfânta şi s-o ducă goală în casa de desfrânare, iar crainicul striga astfel: „Agnia, rău credincioasa fecioară, care a hulit pe zei ca o desfrânată, se dă în casa de desfrânare".

Şi fiind dezgolită sfânta fecioară spre batjocură, Dumnezeu nelăsând pe aceea care nădăjduia spre El, nici lăsând să fie ruşinată şi batjocorită mireasa Sa, îndată a făcut să crească perii capului ei atât de mari, încât tot trupul ei cu totul l-a acoperit, ca o haină prea frumoasă, încât nimeni nu putea să-i vadă goliciunea ei.

Apoi, intrând în casa cea de păcat, a văzut pe îngerul lui Dumnezeu, pe păzitorul cel gata al fecioriei sale, care atât de mult a luminat-o pe ea cu o negrăită lumină, încât pentru mărirea slavei, nu puteau să caute la dânsa ochii celor fără de ruşine şi necuraţi; pentru că strălucea cămara aceea ca soarele, când străluceşte întru puterea sa; şi cu cât încerca cineva cu mai iscoditori ochi să caute la dânsa, cu atât se întunecau ochii lui de chipul cel nevăzut; iar când a început a se ruga fecioara, a văzut înaintea sa o haină albă, ţesută nu de mâini omeneşti, ci de mâini îngereşti, cu care îmbrăcându-se şi văzând-o potrivită staturii sale, a zis: ***„Mulţumesc Ţie, Doamne al meu, Iisuse Hristoase, că rânduindu-mă în rândul roabelor Tale, această haină mi-ai dăruit mie".***

Atunci casa păcatului era ca o casă de rugăciune şi locul petrecerilor diavoleşti se făcuse sălăşluire a casei lui Dumnezeu, desfrânarea cea necurată s-a făcut cămară frumoasă, unde mireasa lui Hristos, cu îngerul ce i se arătase ei, lăuda şi cânta pe Dumnezeu. Şi veneau mulţi răzvrătiţi cu mintea şi aprinşi cu pofta; dar temându-se de slava aceea ce înconjura pe fecioară şi cunoscând dumnezeiasca putere ce apăra fecioria ei, se înţelepţeau şi închinându-se, ieşeau de acolo.

Apoi, însuşi tânărul acela, începătorul răului, a venit cu prietenii săi, plin de patima desfrânării, vrând să facă silă sfintei fecioare şi văzând că cei care intraseră şi ieşiseră mai înainte de dânsul nimic au sporit, îi batjocorea, numindu-i neputincioşi şi mişei; deci, a intrat singur cu îndrăzneală, în cămara în care se ruga sfânta, şi văzând cereasca strălucire, n-a dat cinste slavei Domnului, ci fără de ruşine, s-a repezit la mireasa lui Hristos; şi mai înainte de a se atinge el cu mâna de dânsa,

îndată a năvălit asupra lui diavolul, şi aruncâdu-l tare la pământ, l-a sugrumat şi l-a lăsat fără de suflet.

Iar tinerii cei ce veniseră cu dânsul, văzând că el zăboveşte mult acolo, socoteau că el săvârşeşte lucrul păcatului; unul din cei mai iubiţi prieteni ai lui vrând să-l laude, a intrat acolo, dar găsindu-l fără suflet, a început a striga cu mare glas: „Bărbaţi romani, ajutor! Iată, fermecătoarea aceasta cu vrăjile sale a omorât pe fiul eparhului".

Alergând îndată mulţime de popor şi văzând ceea ce se făcuse, unii o numeau fermecătoare, alţii nevinovată; însă tatăl celui mort, auzind de aceasta, a mers degrabă în popor şi văzând pe fiul său zăcând fără de suflet, cu tânguire a zis către dânsa: „O! fără de omenie şi mai rea decât toate femeile, pentru ce ai omorât pe fiul meu? Au n-ai putut cu altul oarecare să-ţi arăţi puterea meşteşugului vrăjilor tale? Vai, mie, ce-ai făcut? Spune-mi cum l-ai ucis pe el?"

Sfânta, cu blândeţe, i-a răspuns: ***„Acela a cărui voie poftea s-o împlinească fiul tău, adică cel din început vrăjmaş al neamului omenesc, care are putere asupra desfrânaţilor şi netemătorilor de Dumnezeu şi mai ales asupra batjocoritilor de fecioare, acela l-a ucis pe el; pentru că toţi cei care mai înainte de el au intrat sunt vii şi sănătoşi, de vreme ce au dat cinste Dumnezeului tuturor, Cel ce a trimis pe îngerul Său să mă îmbrace în această haină a milostivirii şi să-mi păzească întreagă fecioria mea, cea din scutece făgăduită lui Hristos. Deci, văzând toţi luminarea cea îngerească, se închinau şi ieşeau fără vătămare, iar fiul tău fiind fără ruşine şi vrând să se atingă de mine, îndată l-a dat pe el îngerul cel dumnezeiesc satanei, spre această amară şi necinstită moarte, pe care o vezi. Şi iată, nu cu ale mele farmece, precum ţie ţi se pare, ci cu puterea şi cu porunca îngerului lui Dumnezeu este omorât".***

Eparhul a zis către dânsa: „Ca să mă încredinţez că nu cu farmece ai făcut-o, roagă pe îngerul tău ca să învieze pe fiul meu".

Răspuns-a sfânta: ***„Deşi sunteţi nevrednici în necredinţa voastră de o minune ca aceasta, dar pentru că a venit ceasul ca puterea Domnului meu Iisus Hristos să fie arătată şi prea mărită, ieşiţi toţi de aici ca să fac obişnuitele rugăciuni Dumnezeului meu".***

Deci, când se ruga cu faţa la pământ, plângând, atunci îngerul Domnului arătându-se, a ridicat-o pe ea şi a înviat pe tânărul cel mort. Ieşind afară, a început a striga cu glas mare: „Unul este Dumnezeu în cer şi pe pământ şi pe mare, Dumnezeul creş-

tinesc şi alţi zei nimic nu sunt, fără numai înşelăciune a rătăcirii, aducând şi lor şi altora pierzanie veşnică”.

Acestea auzindu-le şi văzându-le mulţi din popor, au crezut în acea zi 160 de oameni şi, mergând, s-au botezat. Dar acestora, puţin mai pe urmă, necredincioşii le-au tăiat capetele, împreună cu al tânărului celui înviat.

Pentru o minune ca aceasta s-au tulburat slujitorii idolilor şi vrăjitorii, apoi făcând gâlceavă şi tulburare mare în popor, strigau către judecător: „Scoate în mijlocul nostru pe vrăjitoare, ucide pe fermecătoarea aceasta, care nu numai trupul ucide, ci şi sufletele şi inimile bărbăteşti”.

Sofronie, văzând o minune ca aceasta, era întru nepricepere şi voia să elibereze pe sfânta, însă se temea de răscularea asupra lui a slujitorilor idolilor. Şi ca să nu fie izgonit din patrie, a lăsat pe omul său, cel cu numele Aspazie, pentru împăcarea tulburării poporului, iar el singur s-a dus mâhnit, căci n-a putut ca pe sfânta fecioară, după învierea fiului său, s-o libereze.

Aspazie, luând puterea, a poruncit ca în mijlocul cetăţii să facă un foc şi să arunce pe Sfânta Agnia spre ardere. Şi fiind aruncată sfânta, îndată s-a despărţit văpaia în două părţi, făcându-i în mijloc loc şi răcoare, iar asupra celor ce stăteau împrejur, focul se întindea şi-i ardea. Popoul văzând pe fecioară nearsă, socotea că aceea nu are putere dumnezeiască, ci vrajă. Deci, întărtându-se gâlceava, cu glasuri de hulă strigau tare.

Sfânta muceniţă în mijlocul focului, ridicându-şi mâinile în sus se ruga: ***„Slavă Ţie Atotputernice, de toţi închinat şi slăvite Părinte al Domnului nostru Iisus Hristos, prin care m-ai izbăvit de mâinile oamenilor celor necuraţi şi de spurcăciune ai păzit sufletul şi trupul meu curat. Iată şi acum cu cereasca rouă a Sfântului Duh se răcoreşte mie locul acesta, văpăile se despart şi toată puterea focului se duce asupra slujitorilor celor care se sârguiesc să mă ardă. Bine te cuvântez, Dumnezeule, cel prea lăudat, căci în mijlocul văpăii, fără temere îmi dai cale spre Tine, aceasta, care acum o cred şi o văd. De aceea, ce am nădăjduit, aceea am primit şi dorirea mi-am câştigat. Acum pe Tine te mărturisesc cu inima, pe Tine cu toată dorirea Te-am dorit; iată, la Tine merg, Dumnezeul cel viu şi adevărat, care cu Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul Tău, şi cu Sfântul Duh, locuieşti şi împărăţeşti în toţi vecii. Amin”.***

Săvârşindu-şi rugăciunea şi focul stingându-se, Aspazie, nesuferind tulburarea poporului, a poruncit să înfigă sabia în grumazii sfintei. Şi astfel mucenița lui Hristos Agnia, roşindu-se cu sângele său, s-a dus la nunta Mirelui celui fără de moarte.

Iar părinţii ei, luând cu bucurie cinstitul trup al Sfintei Agnia, fiica lor, l-au dus la un sat al lor, nu departe de cetate, pe calea ce se numea Nomentana, unde mulţi din credincioşi se adunau la rugăciune, mai ales noaptea, de frica necredincioşilor, care şi acolo şi pe cale pândind, mare răutate făceau.

Odată năvălind fără de veste, pe mulţi i-au rănit, aruncând cu pietre şi pe toţi i-au gonit şi numai o fecioară a rămas, anume Emerențiana, care era de o vârstă cu Sfânta Agnia. Aceea umplându-se de îndrăzneală, ocăra pe tâlhari, zicându-le: „Pentru ce, împietriţilor, ucideţi cu pietre pe oamenii cei nevinovaţi? Ce pricină aţi aflat într-aceştia care pe unul Dumnezeu laudă şi vouă multe bunătăţi vă mijlocesc cu rugăciunile lor?”

Iar ei, mâniindu-se, au ucis-o cu pietre. Şi astfel, rugându-se la mormântul Sfintei Agnia, şi-a dat duhul său Domnului. Şi îndată s-a făcut cutremur mare, fulgere şi înfricoşate tunete şi cea mai mare parte din ucigaşi au căzut morţi, ucişi de sus. Şi într-acea vreme cu îndrăzneală mai mult se făcea rău credincioşilor celor ce mergeau la mormântul muceniţei lui Hristos.

Părinţii Sfintei Agnia, mergând noaptea cu prezbiterii, au spălat cinstitul trup al Sfintei Emerențiana, fiind sângerat, şi l-au îngropat aproape de Sfânta Agnia. Iar ei neîncetat erau la mormântul iubitei lor fiice, în toate nopţile priveghind şi plângând.

Într-o noapte au văzut o ceată de fecioare, mergând pe lângă dânşii, cu hainele ţesute cu aur, frumos împodobite şi cu slavă cerească luminate, iar în mijlocul lor au văzut pe sfânta lor fiică, Agnia, de asemenea strălucitoare, având de-a dreapta sa un mieluşel mai alb decât zăpada. Aceea spunând către prietenele sale să stea şi să aştepte puţin, a zis către părinţi: ***„Nu mă plângeţi pe mine ca pe o moartă, ci mai ales vă bucuraţi cu mine, căci cu fecioarele acestea am luat luminoase locaşuri şi pe Cel pe care L-am iubit cu toată inima pe pământ, cu Acela m-am unit acum în ceruri”.*** Acestea zicând, s-a făcut nevăzută.

După mulţi ani, sosind împăratul Constantin cel mare, fiica acestuia bolea cu trupul, cuprinsă fiind de bube de la cap până la picioare şi nu era loc neatins pe trupul ei, încât nici doctorii nu puteau să-i ajute cu ceva. Şi sfat bun luând, a mers noaptea la mormântul Sfintei muceniţe Agnia şi acolo cu neîndoită credinţă rugându-se cu

lacrimi, a adormit şi a văzut în vedenie pe Sfânta Agnia zicând către dânsa: „Îndrăzneşte, Constanţio, şi crede în Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul tău, prin care acum te tămăduieşti de rănile tale”.

Deşteptându-se din somn Constanţia, s-a simţit atât de sănătoasă, ca şi cum niciodată n-ar fi bolit. Şi întorcându-se la palatul ei, a spus tatălui său şi fraţilor, cum a tămăduit-o Sfânta Agnia şi s-a făcut bucurie mare în casa împărătească, încât toată cetatea se bucura, slăvind pe Dumnezeu de acea minune prea slăvită; şi mulţi mergând la mormântul sfintei muceniţe, primeau multe tămăduiri.

După aceea, Constanţia, fiica împăratului, a rugat pe tatăl ei să zidească o biserică în numele Sfintei muceniţe Agnia, la mormântul ei, unde rânduindu-şi viaţa, a petrecut în feciorie cu multe altele de neam bun şi slăvite fecioare, până la sfârşitul ei. Şi astfel s-a făcut mănăstire de fecioare lângă biserica fecioarei şi miresei lui Hristos, Sfânta Agnia întru cinstea şi lauda ei şi întru slava lui Hristos, Dumnezeul nostru, Celui împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, slăvit în veci. Amin.

Viața Sfintei mucenițe Agnia

Sfânta Agnia și-a adus viața sa fragedă ca mărturie și jertfă supremă pentru Hristos, ca un miel nepătat oferit în dar lui Dumnezeu.

***

Sfânta muceniță Agnia s-a născut la Roma spre sfârșitul secolului al III-lea, într-o familie de nobili patricieni creștini. De mai bine de un secol și jumătate, strămoșii ei au adus cinste Bisericii creștine, fie slujind altarului, fie prin martiriu.

Există multe consemnări istorice cu privire la existența ei: Sfântul Ambrozie din Milano i-a compus un minunat imn, „Agnes beatae virgini”, și a scris un cuvânt la sărbătoarea pomenirii ei; de asemenea este pomenită și de Fericitul Augustin, de Ieronim și de poetul spaniol Prudențiu, care la rândul său i-a cântat laude în imnul XIV din al său Peristephanon, publicat în anul 405. În privința martiriului ei, însă, există câteva variante. ***Cert este că ea a fost martirizată la începutul secolului al IV-lea, la vârsta de 13 ani, sub prigoana împăratului Dioclețian.***

Papa Damasus, afirmă, potrivit unei tradiții grecești, că Sfânta Agnia ar fi fost arsă pe rug. Dar consemnările Sfântului Ambrozie de Milano și cele ale poetului Prudențiu par mai adevărate. ***Ei spun că după ce tânăra Agnia a fost silită să aducă jertfă zeiței Vesta și a refuzat, a fost expusă bătăii de joc și injuriilor unor oameni ușuratici, după care a fost decapitată cu o lovitură de sabie.***

***Fericitul Augustin** spune despre Sfânta Agnia că: „a fost așa cum o arată numele, căci „agnes” în latină înseamnă miel, iar în grecește curată. Și într-adevăr, ea în cer a primit răsplată pentru blândețea și curăția ei”.*

Potrivit Passio Sanctae Agnes (Pătimirea Sfintei Agnia), se pare că însuși fiul prefectului din Roma s-a îndrăgostit de Agnia de cum a văzut-o prima oară, într-o zi, când ea se întorcea de la școala fecioarelor. Atras de frumusețea ei, el s-a bucurat și mai tare când a aflat că sufletul ei era împodobit cu înțelepciunea cărunteților și a dorit s-o ia de soție. Dar Agnia, rănită fiind de dragostea Mirelui Hristos, se dăruise deja Acestuia și nu vroia nici să audă de vreun logodnic pământesc. Și la Roma, ca și în alte părți, se obișnuia ca tinerele fete să fie promise și logodite foarte devreme.

Aflând unde este casa părinților Agniei, fiul prefectului, se bucură foarte mult că ea este de neam ales și începu să-i trimită multe daruri, cerând-o în căsătorie. Dar Agnia nici nu luă în seamă cererea lui, căci inima ei era răpită deja în extazul unirii cu Mirele ei iubit și aproape că nu mai locuia în trup. Tânărul însă, nu voia să renunțe la hotărârea sa, și crezând că darurile sale nu i-au ajuns copilei, mai multe și mai alese daruri, mărgăritare și haine de preț îi trimise și chiar îi făcu tot felul de promisiuni ca s-o atragă pentru sine. Agnia, însă, primea în sufletul ei, încă din această viață, comori mult mai de preț de la Cel căruia se făgăduise să-I fie mireasă și nu ar fi schimbat acele daruri pentru podoabele cele trecătoare.

Văzând că nu primește nici un răspuns, fiul prefectului veni el însuși în casa Agniei și începu să-i aducă la cunoștință cât de bogată e familia lui și cât de bine le va fi împreună, dacă ea îl va accepta ca soț. Ba îi puse și pe câțiva cunoscuți, prieteni și vecini de-ai Agniei să intervină pentru el la familia acesteia.

Atunci Agnia îi răspunse în cuvinte al căror înțeles tânărul acela nu-l înțelese:
- Am fost deja unită în ceruri cu un Mire a cărui frumusețe și strălucire o întrec pe aceea a soarelui și Acela mi-a dat deja inelul de logodnă. El a pus pe mine podoaba cea scumpă a înfrumusețării celei duhovnicești, iar dreapta mea și gâtul meu le-a înveselit cu pietre de mare preț. În urechi mi-a pus cercei de mărgăritare neprețuite și m-a încins cu nestemate de lumină strălucitoare. M-a îmbrăcat cu o haină țesută cu aur și m-a înfrumusețat cu nenumărate podoabe. Apoi, mi-a arătat o comoară fără de preț și mi-a făgăduit că mi-o va dărui dacă Îl voi aștepta și mă voi păstra pentru El. Așa că nu pot să-L părăsesc pe Cel al cărui neam este cel mai înalt, puterea mai mare, frumusețea neîntrecută, dragostea mai dulce, Cel care mi-a pregătit deja cămara și, iată, ea este gata de nuntă. Ce dulce este glasul Lui!

Auzind-o vorbind așa, fiul prefectului, crezu că ea râde de el și gândi că nu i-au fost de ajuns darurile sale, așa că-i făgădui și mai multe.

Dar Agnia, răpită în extazul ei, continuă:
- Laptele și mierea curg pe buzele Lui, iar inima Lui S-a unit acum cu a mea. Sângele Lui a înfrumusețat fața mea și de frumusețea Lui se minunează soarele și luna. Doar Lui mă voi dărui, căci avându-L, fecioară rămân, și iubindu-L, fără prihană sunt, și atingându-mă de El, rămân curată.

Plin de mâhnire, tânărul plecă rușinat dar și mânios, nu atât pentru că a fost respins dar mai ales pentru că i s-a spus în față că altul e alesul. Așa că se hotărâ s-o piardă pe această copilă dacă nu va fi a lui. Nu puțină i-a fost bucuria când i s-a șoptit că Agnia este creștină și că vrăjită fiind de acele credințe ciudate, Îl socotește Mire pe un anume Hristos.

Așa că fără să stea pe gânduri a denunțat-o tatălui său, prefectul, că este creștină. Spera totuși să o înfricoșeze cu chinurile și astfel s-o silească să-l ia de soț.

Însă Agnia i-a uimit pe toți atunci când, aflând că a fost denunțată, s-a prezentat singură în fața prefectului Sinfronius. Acesta i-a vorbit cu multă blândețe și i-a făcut și el tot felul de promisiuni, cerându-i în schimb să se supună poruncii împărătești de a aduce jertfă zeiței Vesta.

Dar cu toate că era foarte mică de vârstă, Agnia se purta cu mare înțelepciune și cuviință. Căci în toate îi răspundea calm și cu noblețe.

Văzând că prin vorbe dulci n-a putut s-o întoarcă din credința ei, prefectul, începu s-o amenințe pe copilă cu chinurile și porunci să fie pusă în lanțuri. Dar nu găsiră cătușe potrivite pentru mâinile ei de copil, ceea ce-l supără pe prefect și mai tare.

Cum Agnia nu dădea semne să se sperie ci rămânea statornică în credința ei, mâniat la culme, prefectul a trimis-o într-o casă în care se practica desfrâul, pentru a fi necinstită și a i se lua fecioria la care ținea atât de mult.

Dar Agnia i-a răspuns că nu se teme de nimic căci îl vede pe îngerul Domnului cum o păzește (în multe icoane, Sfânta Agnia este reprezentată stând în genunchi, cu mâinile pe piept, iar îngerul îi acoperă goliciunea cu un veșmânt).

Mirându-se de îndrăzneala Sfintei copile, prefectul a poruncit să i se smulgă hainele de pe ea și așa să fie dusă la casa de desfrânare, iar un crainic să meargă înaintea ei și să strige:
- Agnia, necredincioasa care i-a hulit pe zei ca o desfrânată, este dusă la casa de desfrânare spre batjocură!

Dar Dumnezeu, care nu-i lasă de rușine pe slujitorii Săi, a făcut de îndată să crească părul capului ei atât de mult, încât și-a acoperit cu el tot corpul, ca nimeni să nu-i vadă goliciunea.

Rugându-se Mirelui Său iubit, pentru care suferea toate acestea, Agnia a intrat sfioasă în casa păcatului dar acolo a găsit un înger care a învăluit-o în lumină și i-a umplut sufletul de pace.

La vederea acestei minuni, Sfânta a îngenuncheat și I-a mulțumit Mirelui ei iubit:
- Mulțumesc Ție, Doamne al meu, Iisuse Hristoase, că rânduindu-mă în ceata mireselor Tale, această mângâiere mi-ai dăruit!

Acestea și multe altele a grăit Sfânta Agnia și apoi a început să cânte laude Lui Dumnezeu, împreună cu îngerul ce i se arătase și care o apăra, transformând casa păcatului în casă de rugăciune și locul petrecerilor diavolești în sălășluire a casei lui Dumnezeu.

Dar un desfrânat din acea casă încercă să se apropie de ea ca s-o necinstească și în acel moment căzu mort la picioarele ei.

Astfel a scăpat-o Dumnezeu nevătămată din această înjositoare osândă. Pe locul unde s-a întâmplat această minune (loc identificat cu Circul lui Domițian), s-a ridicat mai târziu bazilica Sfânta Agnia în Arenă.

La aflarea întâmplării, prefectul s-a îndârjit și mai tare și acuzând-o că prin puterea vrăjitoriei a făcut aceasta, a dat poruncă să i se taie capul.

Auzind această sentință, mucenița lui Hristos, Agnia, s-a bucurat foarte mult și înălțându-și ochii către cer, răpită parcă în extaz mai înainte de a ieși din trup, zise:
- Ascultați! Vin! Sunt servitorii Mirelui, care vin să mă caute! Văd sus fecioarele de onoare ale miresei, îmbrăcate în alb, care-mi fac semn să vin. Da, candela mea e gata, și eu merg înaintea Mirelui! Hristoase cel slăvit, cheamă sufletul

care se alipește de Tine! Ți-am închinat fecioria mea, închin Tatălui Tău și martiriul jertfei mele!

Ca să nu-i mai audă glasul, prefectul porunci călăului să pună pedeapsa în aplicare mai repede.

Agnia îngenunche în liniște. Copila îngenunchiată, în rochia albă, cu capul înclinat, cu brațele încrucișate pe piept, cu buclele aurii căzând aproape până în pământ îl mișcă până și pe călău care tremurând de emoție, nu putea să ridice sabia. Dar auzind zbieretele prefectului își făcu datoria.

Astfel, Sfânta Agnia, în ziua de 21 ianuarie, și-a adus viața sa fragedă ca mărturie și jertfă supremă pentru Hristos, ca un miel nepătat oferit în dar lui Dumnezeu. Ea a fost îngropată în catacombele de pe Via Nomentana, care-i poartă numele (via di sant'Agnese).

De la Fericitul Augustin ne-au rămas aceste rânduri: „Ce să vă spun, fraților, despre oamenii aceia care au fost cinstiți de păgâni ca zei și care au avut onoruri divine ca: temple, preoți, altare și jertfe? Vă voi spune că nu se pot compara cu martirii noștri. Ba chiar am face o mare nedreptate Sfinților numai încercând să facem această comparație. Oamenii aceia sacrilegi nicicum nu se pot pune alături de vreunul dintre credincioșii noștri fie chiar imperfecți, cu multe slăbiciuni și lipsuri. Și, într-adevăr, ce este Iunona alături de o bătrână care e în adevărata credință? Hercule a învins leul, a învins sălbaticul câine Cerber, însă martirul a învins lumea. Agnia a învins diavolul".

În Passio se spune că părinții Agniei privegheau în fiecare noapte la mormântul ei și o plângeau neîncetat. Dar într-una din nopți au văzut trecând pe lângă ei o ceată de fecioare, împodobite cu haine scumpe și înconjurate de o lumină blândă, iar în mijlocul lor au văzut-o pe Agnia, care strălucea mai mult decât toate.

Ea ținea în brațe un mielușel alb ca zăpada. Întorcându-se spre părinții ei, ea le zise:

- Nu mă mai plângeți ca pe o moartă, ci bucurați-vă pentru mine, căci m-am sălășluit cu aceste fecioare în locașuri luminate. M-am unit în ceruri cu Acela pe care L-am iubit pe pământ din toată inima.

Și acestea zicând s-a făcut nevăzută.

Imediat după moartea sa, cultul ei a cunoscut o foarte mare popularitate. Încă din vechime, în Biserica din Roma, în dimineața zilei de 21 ianuarie se binecuvântează doi miei, care sunt dăruiți episcopului Romei, în amintirea acestui exemplu de nevinovăție. Din lâna lor vor fi țesute omoforurile dăruite apoi episcopilor din lumea întreagă, pentru ca să le fie semn că și ei sunt trimiși ca mieii în mijlocul lupilor și că trebuie să fie gata să-și dea oricând viața pentru Mirele Bisericii. Această veche ceremonie se desfășoară în Bazilica Sfânta Agnia, construită pe Via Nomentana, pe locul vechii bazilici ridicate de Constantina, fiica Sfântului Constantin, în jurul anului 345.

O notiță de mână din secolul VI a copiat inscripția de dedicare a bazilicii (pisania): Constantina, închinătoarea lui Dumnezeu și convertită la Hristos, cu inimă devotată a dat toată cheltuiala - grație inspirației dumnezeiești și ajutorului lui Hristos - (pentru construirea) acestei biserici închinate biruitoarei fecioare Agnes. Această realizare care strălucește mai mult decât templele lumești, ale căror acoperișuri mărețe sunt împodobite cu aur. Numele lui Hristos este sărbătorit în acest loc, El care a învins moartea și, înălțându-se la cer a biruit; purtând numele și trupul lui Adam, i-a eliberat pe toți din tenebrele morții și din întunericul nopții. Acesta este darul nostru potrivit martirei dăruite lui Hristos, dat din averea noastră, pentru a aminti numele Agnezei în secolele care vor veni.

În scrierile vremii se amintește și martiriul Sfintei Emerențiana, o fecioară de vârsta Agniei, care o îndrăgea mult pe sfântă și se ruga la mormântul ei din catacombă împreună cu ceilalți creștini (se pare că erau „surori de lapte”, având aceeași doică).

Într-una din zile, văzând că un grup de necredincioși aruncau cu pietre în creștinii care încercau să intre în catacombă, ba pe unii chiar îi omorâseră, Emerențiana le-a sărit în ajutor și a încercat să-i izgonească pe acei răufăcători de acolo. Dar aceia năpustindu-se asupra ei cu răutate, aproape au îngropat-o sub pietrele pe care le aruncau. Adunându-și ultimele puteri, Emerențiana se târâ până la mormântul Sfintei Agnia și rugându-se, își dădu sufletul în mâinile Domnului. Găsind-o creștinii, au spălat-o și apoi au îngropat-o lângă Sfânta Agnia, în catacomba de pe Via Nomentana.

Încă din zilele acelea evlavia poporului către Sfânta Agnia s-a răspândit cu repeziciune, mulți cântându-i fecioria și curajul în scrierile lor. Exemplul vieții sale a fost urmat de foarte multe tinere, care-și dedicau viața și fecioria slujirii Domnului.

În cartea sa Despre fecioare, Sfântul Ambrozie (334-397) o prezintă pe Sfânta Agnia ca model de urmat pentru fecioarele care vor să-I slujească lui Dumnezeu asemenea ei.

***Sfântul papă Damas** (366-384) a scris o rugăciune care se găsește în limba latină pe o placă expusă pe scara bisericii Sfintei Agnia din Via Nomentana:Am auzit că Agnia a avut curajul să-și lase doica atunci când a aflat că a început persecuția și a acceptat de bunăvoie să fie dusă în fața magistratului: nu a oprit-o nici amenințarea terorii, nici focul aprins ca să o ardă, ci a avut tăria să se acopere cu părul capului, pentru a nu-i fi expus trupul, templul viu al Domnului. O, prea cinstită fecioară, minunată martiră, ascultă rugăciunea lui Damas, și ajută-mă să trăiesc și să mărturisesc curăția vieții. Amin.*

Ea a fost introdusă în canonul Liturghiei romane încă de atunci, iar sărbătoarea ei a fost preluată destul de repede de Africa creștină și de Constantinopol.

Fericitul Ieronim spunea că încă din vremea lui: limbile tuturor neamurilor cântă viața Sfintei Agnia.

Familia Sfântului împărat Constantin cel mare a cinstit-o foarte mult pe Sfânta Agnia, mai ales după ce aceasta a vindecat-o pe Constanța, fiica împăratului, care îmbolnăvindu-se de o boală grea, a fost cuprinsă de bube din cap și până la picioare, încât nici un doctor n-o putea vindeca (unii spun că avea lepră).

Auzind de minunile Sfintei Agnia, care se răspândiseră în popor, a mers noaptea la mormântul sfintei mucenițe și rugându-se cu lacrimi dar și cu credința că sfânta o va ajuta, a adormit acolo.

Și în somn a văzut în vedenie pe Sfânta Agnia care privind-o binevoitoare, i-a zis:
- Îndrăznește, Constanța, și crede în Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin care acum te tămăduiești de rănile tale!

Cum se deșteptă din somn, Constanța, s-a simțit atât de sănătoasă de parcă niciodată n-ar fi fost bolnavă, și întorcându-se la palat, a povestit tuturor din casă cum a vindecat-o Sfânta Agnia.

Mare bucurie i-a cuprins pe toți din familia împărătească și pe toți creștinii când au aflat de această mare minune a sfintei mucenițe. Și mulți mergeau să se roage la mormântul ei și primeau vindecări.

Mai apoi, Constanța, l-a rugat pe tatăl ei să ridice o bazilică pe mormântul Sfintei Agnia, drept mulțumire pentru vindecarea pe care o primise, ceea ce s-a și întâmplat.

Despre Constanța se spune că renunțând la plăcerile lumești, petrecea în feciorie împreună cu alte fecioare de neam bun, slujind pe Dumnezeu și rugându-se la mormântul Agniei până la sfârșitul ei, când a cerut să fie și ea îngropată la picioarele sfintei, în mausoleul pe care l-a ridicat acolo.

Evlavia creștinilor către Sfânta Agnia a străbătut secolele și din toate părțile lumii, pelerinii vin la mormântul ei, ca să-i cinstească amintirea si să se roage.

Redăm mai jos cuvântul scris de Sfântul Ambrozie la sărbătoarea Sfintei Agnia, cuvânt în care se observă admirația profundă pe care marele sfânt o avea pentru această tânără fecioară care la o vârstă atât de fragedă și-a păstrat credința și fecioria, oferindu-le Domnului prin martiriu:

„Este ziua naşterii pentru cer a unei fecioare: să o urmăm în integritatea ei. Este ziua de naştere a unei martire: să dăruim, ca şi ea, propria noastră jertfă. Este ziua de naştere a Sfintei Agnia! A suferit martiriul la 12 ani.

Cât de detestabilă este această barbarie, care nu a ştiut să cruţe nici măcar o vârstă aşa fragedă! Dar, desigur, cu atât mai mare a fost tăria credinţei, cu cât mărturia este dată de o viaţă aflată abia la începutul ei. Un trup aşa de mic putea oare să fie un loc potrivit pentru loviturile de spadă? Şi totuşi, aceea care părea aşa de ina-ccesibilă fierului a avut atâta tărie să învingă fierul. Copilele de vârsta ei tremură până şi la privirea severă a părinţilor şi plâng şi urlă la cele mai mici înţepături, ca şi cum ar fi rănite în modurile cele mai groaznice. Agnia, în schimb, rămâne neîn-fricată când se află în mâinile călăilor, mânjite de sângele ei. Ea stă neclintită sub greutatea lanţurilor şi îşi oferă toată fiinţa sa spre a fi străpunsă de sabia călăului, neştiind ce înseamnă moartea, dar fiind pregătită să moară. Târâtă cu forţa spre altarul zeilor şi pusă pe cărbuni aprinşi, ea îşi întinde mâinile spre Hristos. Îşi pune gâtul şi mâinile în butuci de fier, chiar dacă nici un lanţ nu putea să strângă mem-bre atât de fragile.

Un nou fel de martiriu! Încă nu era capabilă să suporte chinurile, şi totuşi, era deja matură pentru victorie. Lupta a fost grea, dar coroana uşoară. Vârsta tânără a dat o perfectă lecţie de tărie. O tânără mireasă nu ar merge aşa de repede la nuntă cum a mers ea la locul de supliciu: bucuroasă, energică, cu capul împodobit nu cu co-roane, ci cu Hristos, nu cu flori, ci cu nobile virtuţi. Toţi plâng, ea nu. Cei

mai mulți se minunează că, fascinată de o viață încă negustată, o dăruiește ca și cum s-ar fi bucurat de ea pe deplin.

Toți se miră că ea este deja martora dumnezeirii la o vârstă la care, de obicei, nu putea să dispună de sine. În sfârșit, ea face credibilă mărturia pe care o dă despre Dumnezeu, ea, care nu putea da încă mărturie în favoarea oamenilor. Într-adevăr, cel care trece dincolo de natură este Autorul Însuși al naturii.

La ce amenințări teribile nu a recurs magistratul pentru a o înspăimânta, la ce dulci ademeniri pentru a o convinge, și despre câți aspiranți la mâna ei nu i-a vorbit pentru a o face să cedeze în fața propunerii sale! Dar ea a răspuns: „Este o jignire adusă Mirelui să aștept un altul care să mă iubească. Mă va avea Acela care m-a ales cel dintâi. Călăule, de ce zăbovești? Să piară acest trup: el poate să fie iubit și dorit, dar eu nu vreau aceasta".

A rămas fermă, s-a rugat, și-a plecat capul. Dacă l-ați fi putut vedea pe călău tremurând, ca și cum el ar fi fost condamnatul, tremurându-i mâna dreaptă de ucigaș, chipu-i palid ca și cum s-ar fi temut de vreun pericol, în timp ce copila nu se temea de nimic. Iată, deci, într-o singură jertfă o de două ori martiră, a fecioriei și a credinței. A rămas fecioară și a primit coroana martiriului".

Numele de Agnia este forma feminină a substantivului „agnus" care înseamnă „miel" în latină, iar în greacă, „agni" înseamnă „curat, fără pată". El a cunoscut diferite forme în limbile europene: Agneza în română, Agnes în latină, Agnese în italiană, Ines în spaniolă.

Mulți creștini folosesc acest nume, însemnătatea lui, amintindu-le de curăția sufletească dobândită prin spălarea cu sângele lui Hristos în apa Botezului.

Sfânta muceniță Agnia este pomenită în calendarul Bisericii Ortodoxe pe data de 21 ianuarie. Ea este ocrotitoarea tinerelor fete, ajutătoarea celor care vor să-și păstreze fecioria și curăția pentru Hristos, apărătoare împotriva violurilor, vindecătoare de multe boli care par fără vindecare și dătătoare de blândețe și nevinovăție, ca acelea ale mielului.

Sinaxar - Pomenirea Sfintei mucenițe Agni

Tot în această zi, soborul Sfintei Irina în Sfânta Biserică ce este de către mare şi pomenirea Sfintei mucenițe Agni.

Stih: Desfrânaţii, puind pe Agni în casă întunecoasă,
I-a pricinuit locuinţă prea luminoasă.

Sfânta muceniță Agni, era din cetatea Romei, de neam strălucit. Aceasta având viaţa sa, potrivită cu numele, multe femei mergând către dânsa, le învăţa cuvântul adevărului şi le îndemna să cunoască pe Hristos Dumnezeu şi lui singur să-i slujească.

Acestea ajungând la urechile ighemonului, a fost răpită îndată. Şi înfăţişându-se înaintea lui, era îndemnată să jertfească, sau de nu, să fie dusă la o casă de curvăsărie.

Iar ea zicea: dumnezeilor tăi nu voi jertfi, nici pentru curvie îmi pasă, căci îndrăznesc la Dumnezeul meu, că ajutată fiind de el, voi scăpa de acea ruşine.

Acestea auzindu-le nelegiuitul ighemon a chemat pe starostele de curve şi i-a dat pe ceea ce purta numele curăţiei, poruncindu-i ca să o ducă îmbrăcată cu o singură haină spre batjocură. Şi după ce a ajuns la satanicească prăvălie şi se apropia fiecare vrând să-şi bată joc, nimenea oprindu-i, ci mai vârtos toţi îndemnându-se fără

frică şi fără de socoteală a se apropia de dânsa, îndată amorţeau şi li se tâmpea pofta, şi ca nişte morţi se aflau.

Atuncea unul, ca şi cum mari cugetând, trufaş, şi care mustra pe cei ce intrau, cu multă obrăznicie s-a apropiat de sfânta fecioară, şi îndată s-a făcut fără de suflare şi a căzut pe pământ. Şi multe ceasuri trecând, unul din cei ce stăteau de faţă a strigat, zicând: Mare este credinţa creştinilor, şi intrând şi ceilalţi, cu un glas toţi au strigat: Mare este puterea lui Hristos.

Despre acestea înştiinţându-se ighemonul, a adus de faţă pe sfânta, a adus încă şi pe mortul înaintea lui şi i-a zis: Spune vicleană femeie, cum ai omorât tânărul?

Şi sfânta i-a răspuns: Când ai poruncit să flu batjocorită, ducându-mă pe mine, îmi urma mie un tânăr luminat îmbrăcat şi intrând sta lângă mine, care pofta tinerilor o tâmpea, şi pe bărbatul acesta pe care îl vezi mort, care s-a apropiat mai în urmă, cu trufie şi obrăznicie, mai înainte de a se atinge de mine, mai înainte de a scoate cuvânt, l-a făcut astfel precum îl vezi acum.

Zis-a ighemonul: Şi cine este acesta?

Răspuns-a sfânta: Domnul şi Dumnezeul meu a trimis pe îngerul său, ca să operască de a mi se face mie batjocură.

Iar ighemonul a zis: Deci de voieşti să ne îndupleci, că adevărul grăieşti, roagă-te Dumnezeului tău, şi-l înviază pe el.

Atunci muceniţa ridicându-şi mâinile spre Cer şi făcând rugăciune, îndată a înviat mortul.

Şi s-au spăimântat toţi de această minune; şi însuşi ighemonul şi mulţi au strigat: Mare este puterea creştinilor, şi mare întru adevăr este Dumnezeul acestei prea de bun neam femeie.

Iar unii rău credincioşi şi necuraţi au strigat către ighemonul: Ridică-o pe ea din mijloc, căci aceasta ce ţi se pare că face minuni, prin vrăji le face.

Atuncea a poruncit să se ardă sfânta cu foc. Deci aprinzându-se mare foc, sfânta pecetluindu-se pe sine cu semnul Crucii, a intrat cu îndrăzneală în mijloc şi rugăciune în gură având, a zburat către Domnul, lăsându-şi trupul. iar după ce a con-

tenit văpaia, oarecari iubitori de Hristos luând pe ascuns cinstitele ei moaşte, cu cinste le-au îngropat, slăvind pe Dumnezeu.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Maxim, mărturisitorul; Sfânta muceniţă Agnia din Roma

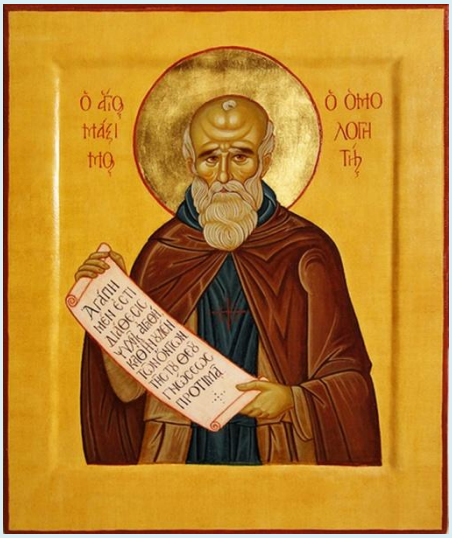

1. Sfântul Maxim s-a născut către anul 580 în Constantinopol, într-o familie de neam ales. El a primit învăţătură temeinică de la cei mai de seamă dascăli ai vremii.

De aceea, în anul 610, a fost chemat de împăratul Heraclie (610-641) la curtea sa, unde l-a făcut mare sfetnic al împărăţiei, dar sfântul nu a rămas multă vreme în această dregătorie, întrucât, ivindu-se o rătăcire nouă şi împăratul căzând şi el în această învăţătură greşită, Sfântul Maxim a lepădat dregătoria sa şi lumea, mergând la o mănăstire din Hrisopole (azi cartierul Üsküdar din Istanbul), s-a făcut călugăr, alegând a fi mai bine „lepădat în casa lui Dumnezeu, decât a locui în locaşurile păcătoşilor” (Psalm 83, 11), precum zice psalmistul.

Rătăcirea nouă, numită a monoteliţilor, adică a celor care mărturisesc o singură voinţă şi o singură lucrare în Hristos, se ridica împotriva credinţei celei drepte, care învaţă că Hristos Domnul, deşi este o singură persoană, persoana lui Dumnezeu-Fiul, totuşi are, după întrupare, două firi: cea dumnezeiască şi cea omenească, iar pentru că sunt în El aceste două firi întregi, tot astfel sunt în El două voinţe şi două lucrări, deosebite pentru fiecare fire a Lui, pentru că numai punând la lucru în armonie cele două voinţe şi lucrări, a putut El săvârşi mântuirea noastră, cum arată Scriptura.

Iar rătăcirea aceasta, a monoteliţilor, era susţinută de doi patriarhi: Chir din Alexandria şi Serghie din Constantinopol, care se lăudau în faţa împăraţilor că această

nouă învăţătură va câştiga de partea împărăţiei popoarele monofizite (o rătăcire mai veche, care învaţă că în Hristos este numai o singură fire) de la graniţa dinspre perşi şi arabi, şi va întări, astfel, hotarele Imperiului.

Iar în anul 633 a avut loc chiar o învoială scrisă în acest scop, între bizantini şi monofiziţi. De aceea împăraţii au dat o poruncă aspră, oprind să se mai scrie sau să se mai vorbească despre una sau două voinţe şi lucrări în Hristos.

Astfel, împăratul Heraclie a dat hotărârea numită Ecthesis, în anul 638, iar mai apoi împăratul Constans, al II-lea (641-668) pe cea numită Typos, în anul 648. Şi astfel, s-a umplut tot Răsăritul de rătăcire. Cel dintâi care şi-a dat seama de primejdie a fost Sfântul Sofronie († 638), patriarhul Ierusalimului, iar, după moartea lui apărarea Ortodoxiei a fost condusă de Sfântul Maxim.

Aflând, aşadar, că în Apus rătăcirea aceasta nu se întinsese, Sfântul Maxim s-a aprins de râvnă dumnezeiască şi, mergând din Răsărit în Apus, mai întâi în Africa, la Cartagina (641), şi apoi la Roma (646), i-a îndemnat pe cei de acolo ca, strângând multe sinoade de episcopi, să mărturisească dreapta credinţă şi, dând anatemei dogmele rătăcirii monotelite, să osândească şi cele două porunci împărăteşti care opreau mărturisirea adevărului.

Sfântul Maxim spunea: „A tăinui cuvântul adevărului înseamnă a te lepăda de el”. Şi a scris cuviosul Maxim cuvinte şi cărţi, pline de înţelepte dovediri care adevereau temeiul dreptei credinţe, pe care le-a trimis apoi pretutindeni în lume.

Acestea aflându-le, împăratul Constans al II-lea (641-668) a trimis pe oamenii săi, cu putere ostăşească, în Apus, în anul 653, şi a prins mai întâi pe Sfântul Martin, papa Romei (649-655, pomenit ca sfânt la 14 aprilie), pe care, judecându-l, l-a surghiunit la Herson, în Crimeea, unde a şi murit, iar peste câteva zile, prinzându-l şi pe Sfântul Maxim împreună cu doi ucenici ai săi, l-a dus la Constantinopol, apoi l-a surghiunit la Vizia, în Tracia (655).

După o nouă judecată, a fost surghiunit la Perberis. Iar la cea din urmă înfăţişare, neprimind a tăinui dreapta credinţă, i s-au tăiat limba şi mâna dreaptă, ca să nu mai poată mărturisi adevărul, nici cu graiul, nici prin scris, şi a fost surghiunit pentru toată viaţa în Lazica, din Caucaz (în Georgia de astăzi).

Şi aşa, aruncat în surghiun la vreme de bătrâneţe, cu limba şi cu mâna tăiate, ca preţ de sânge pentru credinţă, şi rămânând simplu monah până la sfârşitul zilelor sale, Sfântul Maxim s-a mutat la Domnul în 13 august, anul 662, având 82 de ani.

Cuviosul Maxim a fost un mărturisitor şi în războiul cel nevăzut al înnoirii duhovniceşti a omului, prin lupta împotriva patimilor, cu ajutorul harului dumnezeiesc, precum arată scrierile sale din Filocalie.

Prăznuirea sa se face la 21 ianuarie şi 13 august. Mâna sa dreaptă, tăiată pentru apărarea prin scris a dreptei credinţe, se păstrează până astăzi la Mănăstirea Sfântul Pavel din Muntele Athos, iar celelalte moaşte ale sale au fost descoperite în anul 2010 în Georgia, acolo unde a murit exilat.

2. Sfânta muceniţă Agnia s-a născut în Roma cea veche, din părinţi creştini, şi a fost crescută de dânşii întru buna credinţă; iar în anul al treisprezecelea al vieţii sale, prin moartea cea vremelnică a scăpat de aici şi viaţa cea nesfârşită a aflat-o; deci pe singur Dătătorul de viaţă L-a iubit şi de Acela din tinereţe s-a lipit.

Tânără era cu anii, dar bătrână cu înţelegerea cea desăvârşită, tânără cu trupul, iar în sufletul ei era înţelepciunea căruntelor; era frumoasă la faţă, dar mai frumoasă cu credinţa. Aceasta cu dragostea dulcelui ei Iisus, Celui ce S-a născut din curată Fecioară, rănindu-se, fecioria sa a logodit-o Lui şi afară de El pe nimeni altul n-a voit să-L aibă sieşi logodnic.

Fiind de bun neam şi prea frumoasă, prin frumuseţea sa a atras la sine ochii şi inima oarecărui tânăr, care era fiul lui Simfronie, eparhul cetăţii; încât când se întorcea de la şcoala fecioarelor, văzând-o acela, îndată s-a robit spre dragostea ei; şi degrabă întrebând şi aflând casa părinţilor ei, multe daruri a început a-i trimite ei şi multe îi făgăduia, voind să-i fie mireasă şi să se unească cu dânsul prin nuntă.

Iar Sfânta Agnia toate darurile acelea le lepăda ca pe nişte gunoaie, întru nimic socotindu-le şi spunând că ea este logodită Mirelui Celui mai bun, de la care are darurile cele înalte şi mai scumpe şi Aceluia mireasă fiind, nu poate să-l lase pe El şi să-şi schimbe dragostea şi credinţa ei.

Dar tânărul, din zi în zi cu mai mare dragoste se apropia de dânsa şi se zicea despre el că este mai cinstit şi mai bogat decât alţi tineri de bun neam; dar socotind că fecioara mai mari daruri voieşte de la dânsul, i-a trimis mai multe şi mai scumpe decât cele dintâi, adică pietre şi mărgăritare, podoabe şi haine de mult preţ; şi el însuşi le-a adus la dânsa, rugând-o pe de o parte singur, iar pe de alta prin cunoscuţi, prieteni şi vecini, ca pe nimeni mai mult decât pe el să nu cinstească, ştiindu-i numele cel bun al său, bogăţiile, casele şi moştenirile cărora ea poate să fie stăpână, de va voi să se logodească cu el.

Atunci, pe faţă a început a-i grăi lui sfânta: *„Du-te de la mine aprinzătorule al văpăii păcatului, pătimaşule neiubitor al curăţiei şi mâncarea cea pregătită morţii celei veşnice; depărtează-te de la mine, de vreme ce te-a întrecut pe tine alt iubitor al meu, care fără de asemănare mai mari frumuseţi mi-a dăruit şi cu inelul credinţei Sale m-a logodit, dar tu nici cu neamul, nici cu dragostea nu poţi să te asemeni Lui. Acela a pus pe mine podoaba cea scumpă a înfrumuseţării celei duhovniceşti, dreapta mea şi grumazul meu le-a înveselit cu pietre de mai mult preţ, a pus în urechile mele cercei de mărgăritare fără de preţ şi m-a încins cu mărgăritare de lumină strălucitoare. El a pus semn în faţa mea, ca astfel pe nici un iubitor să nu-l voiesc decât pe El.*

M-a îmbrăcat cu haină ţesută cu aur şi cu nenumărate podoabe m-a înfru-museţat, şi arătându-mi şi o comoară fără de preţ, a făgăduit ca să mi-o dea mie, de voi păzi credinţa către El; deci nu pot să caut spre altcineva, ca să nu necinstesc pe iubitul meu cel dintâi, nici nu pot să-L las pe Acela cu care, prin legătura dragostei tare sunt legată, al cărui bun neam este mai înalt, puterea mai mare, podoaba mai frumoasă, dragostea mai dulce, tot dorul covârşind, Cel care a pregătit mie acum cămara, al cărui glas este dulce.

Acum a plecat din gura Lui lapte şi miere, acum cu braţele Sale cele curate m-a cuprins pe mine, inima Lui cu inima mea acum S-a unit şi sângele Lui a înfrumuseţat faţa mea, Cel a cărui Maică este o Fecioară nenuntită, căruia îngerii Îi slujesc şi soarele şi luna de frumuseţea Lui se minunează, care prin porunca Lui morţii înviază, prin atingerea Lui bolnavii se tămăduiesc şi ale cărui bogăţii niciodată nu se împuţinează şi vistieriile nu-L ispitesc.

Aceluia Unul îi păzesc credinţa şi Lui cu toată osârdia mă încredinţez; şi când Îl am pe Acela tovarăş, fecioară rămân, iubindu-L, fără prihană sunt, şi atingându-mă de El, curată rămân; nici nu voiesc să fac după nuntă fii, ci mă duc unde nu este durere şi roadele bune în toate zilele se înmulţesc”.

Auzind acestea nebunul de tânăr, mai mult s-a cuprins cu nesăţioasa dragoste către dânsa şi bolind cu inima, din rănirea de dragoste a căzut în grea boală de jale şi de mâhnire; deci, pe pat zăcând şi din adâncul inimii cu greu suspinând, şi-a arătat la doctori rana inimii sale.

Iar tatăl lui, când a auzit acestea, cercetând pricina bolii, îndată a trimis la fecioară şi la părinţii ei, dorind să o logodească ca mireasă fiului lor.

Iar ea s-a lepădat ca şi întâi, zicând: *„Nicidecum nu mă voi lepăda de Cel mai înainte logodnic al meu”.*

Dar eparhul cu mânie întreba cu dinadinsul: cine este cel ce voieşte să se asemene cu fiul său şi să-mi defăimeze casa? Atunci cineva din cei ce stăteau de faţă i-a spus că Agnia este din tinereţe creştină şi de vrăjile creştineşti atâta este înşelată, încât pe Hristos, pe care creştinii Îl au ca Dumnezeu, Îl socoteşte că îi este ca şi logodnic.

Acestea auzindu-le eparhul, s-a bucurat, de vreme ce putea, fiind judecător, ca pe cea nevinovată de pedeapsă să o judece pentru necinstirea zeilor săi şi nădăjduia ca, cu puterea sa, să o silească spre însoţirea cu fiul lui.

Drept aceea, îndată trimiţându-şi slugile, a adus-o înaintea judecăţii sale păgâ-neşti. Unde mai întâi cu momiri, apoi cu îngroziri se ispitea şi se nevoia să o întoarcă de la Hristos şi de la fecioria cea făgăduită Lui.

Însă fecioara lui Hristos nici de momire nu se înşela, nici de îngrozire nu se înfricoşa; ci, fiind îmbărbătată cu mintea, de cel ce o înfricoşa şi de cel ce o momea îşi bătea joc.

Văzând Sofronie eparhul o bărbăţie ca aceea a fecioarei, spre părinţii ei s-a întors şi cu ei despre logodnic a vorbit foarte mult. Dar de vreme ce erau de bun neam, necutezând ca să le facă lor silire, îi sfătuia ca cu adevărat să îndemne pe fiica lor spre nuntă; dar ei se lepădau, zicând: „Noi, o! eparhule, nu putem a o îndemna, căci precum din copilăria ei îi ştim gândul, aceasta niciodată nu o vom face, nici de la scopul său cândva nu se va întoarce”.

Atunci eparhul iarăşi punând înainte pe fecioara la judecată şi multe vorbindu-i despre dragostea trupească şi de însoţire, când a părăsit tot cuvântul cel amăgitor şi momitor, la sfârşit a zis: „Din două una să-ţi alegi ţie: sau să te uneşti cu nunta fiului meu sau zeiţei Vesta, dacă doreşti fecioria să-ţi păstrezi, întru veşnică slujbă să te dai; căci nişte fecioare ca acestea îi trebuiesc ei”.

La aceste cuvinte ale aceluia, fericita Agnia a răspuns: *„Dacă pe fiul tău, care este răzvrătit de nebuna poftă, dar ca om are minte şi poate vedea, umbla şi gusta bunătăţile lumii acesteia, eu însă nu pot, pentru Hristos al meu, nici măcar a căuta spre dânsul, apoi cum aş putea să cinstesc pe idolul cel surd, mut, neînsufleţit şi nepriceput? Şi, ca să nu fac strâmbătate Atotputernicului Dumnezeu, capul meu nu-l voi pleca la piatra cea nesimţită, ştiind cu încredinţare că nu este alt*

Dumnezeu afară de Acela care a făcut cerul şi pământul, prin Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos, care pentru noi S-a întrupat şi a treia zi a înviat; care acum la ceruri împărăţeşte cu împărăţie fără de sfârşit. Acestuia eu îi slujesc şi mă închin ca unui Dumnezeu adevărat şi viu. Iar pe zeiţa ta cea mincinoasă şi pe necuraţii voştri zei îi blestem".

Acestea auzindu-le eparhul Sofronie, i-a zis: „Îţi cruţ tinereţile tale şi hulele pe care le-ai zis contra zeilor noştri le iert ţie, că te văd că nu ai înţelegere desăvârşită; deci, cruţă-te şi tu singură pe tine şi nu mânia pe zei".

Iar Sfânta Agnia a zis: *„Pentru ce tinereţile mele ca nedesăvârşite şi nepricepute le socoteşti; ce ţi se pare că-mi trebuie vreo milă de la tine? Deci, să ştii că credinţa se păstrează nu în ani şi în vârsta trupului, ci întru înţelegere, căci Dumnezeu Atotputernicul laudă mai mult mintea decât anii şi binevoieşte înţelegerea mai mult decât anii. Iar zeii tăi, întru a cărora urgisire nu doreşti a fi eu, lasă-i ca singuri să se mânie asupra mea, singuri să-mi grăiască şi să-mi poruncească, ca să-i cinstesc şi să mă închin lor".*

Zis-a eparhul: „Una din două să-ţi alegi: sau cu alte fecioare, spre lauda casei tale, să jertfeşti zeiţei Vesta sau să mergi în casa de desfrânare spre veşnica ocară a numelui tău, la femei fără de ruşine".

Atunci Sfânta Agnia cu îndrăzneală a răspuns: *„De-ai fi ştiut cine este Dumne-zeul meu, n-ai fi grăit unele ca acestea; iar eu văd puterea Dumnezeului meu Iisus Hristos şi întru nimic socotesc îngrozirile tale, nădăjduind cu neîndoire că nici zeilor tăi nu voi jertfi şi nici fecioria mea cea curată nu se va întina; pentru că am păzitor al trupului meu pe îngerul lui Dumnezeu şi pe Domnul meu Iisus Hristos, Unul născut Fiul lui Dumnezeu, pe care tu nu-L ştii încă; Acela îmi este zid nesurpat, străjer neadormit şi apărător neîncetat; iar nu ca zeii tăi, care sunt de aramă, din care mai bine se fac căldări pentru trebuinţe omeneşti, sau de pietre, care se aştern pe drum; iar Dumnezeu nu în piatră locuieşte, ci scaunul Lui este cerul, nu în aramă sau în oricare altă materie scumpă, ci întru împărăţia cea de sus, unde de toată zidirea este lăudat şi închinat. Iar tu cu cei asemenea ţie, de nu te vei întoarce de la închinarea de idoli la adevăratul Dumnezeu, apoi împreună cu zeii tăi, care în foc se varsă şi în foc se toarnă, în focul cel veşnic te vei chinui".*

Atunci eparhul, mâniindu-se foarte tare, a poruncit să dezbrace pe sfânta şi s-o ducă goală în casa de desfrânare, iar crainicul striga astfel: „Agnia, rău credincioasa fecioară, care a hulit pe zei ca o desfrânată, se dă în casa de desfrânare".

Şi fiind dezgolită sfânta fecioară spre batjocură, Dumnezeu nelă-sând pe aceea care nădăjduia spre El, nici lăsând să fie ruşinată şi batjocorită mireasa Sa, îndată a făcut să crească perii capului ei atât de mari, încât tot trupul ei cu totul l-a acoperit, ca o haină prea frumoasă, încât nimeni nu putea să-i vadă goliciunea ei.

Apoi, intrând în casa cea de păcat, a văzut pe îngerul lui Dumnezeu, pe păzitorul cel gata al fecioriei sale, care atât de mult a luminat-o pe ea cu o negrăită lumină, încât pentru mărirea slavei, nu puteau să caute la dânsa ochii celor fără de ruşine şi necuraţi; pentru că strălucea cămara aceea ca soarele, când străluceşte întru puterea sa; şi cu cât încerca cineva cu mai iscoditori ochi să caute la dânsa, cu atât se întunecau ochii lui de chipul cel nevăzut;

Iar când a început a se ruga fecioara, a văzut înaintea sa o haină albă, ţesută nu de mâini omeneşti, ci de mâini îngereşti, cu care îmbrăcându-se şi văzând-o potrivită staturii sale, a zis: *„Mulţumesc Ţie, Doamne al meu, Iisuse Hristoase, că rânduindu-mă în rândul roabelor Tale, această haină mi-ai dăruit mie”.*

Atunci casa păcatului era ca o casă de rugăciune şi locul petrecerilor diavoleşti se făcuse sălăşluire a casei lui Dumnezeu, desfrânarea cea necurată s-a făcut cămară frumoasă, unde mireasa lui Hristos, cu îngerul ce i se arătase ei, lăuda şi cânta pe Dumnezeu.

Şi veneau mulţi răzvrătiţi cu mintea şi aprinşi cu pofta; dar temându-se de slava aceea ce înconjura pe fecioară şi cunoscând dumnezeiasca putere ce apăra fecioria ei, se înţelepţeau şi închinându-se, ieşeau de acolo.

Apoi, însuşi tânărul acela, începătorul răului, a venit cu prietenii săi, plin de patima desfrânării, vrând să facă silă sfintei fecioare şi văzând că cei care intraseră şi ieşiseră mai înainte de dânsul nimic au sporit, îi batjocorea, numindu-i neputincioşi şi mişei; deci, a intrat singur cu îndrăzneală, în cămara în care se ruga sfânta, şi văzând cerească strălucire, n-a dat cinste slavei Domnului, ci fără de ruşine, s-a repezit la mireasa lui Hristos; şi mai înainte de a se atinge el cu mâna de dânsa, îndată a năvălit asupra lui diavolul, şi aruncându-l tare la pământ, l-a sugrumat şi l-a lăsat fără de suflet.

Iar tinerii cei ce veniseră cu dânsul, văzând că el zăboveşte mult acolo, socoteau că el săvârşeşte lucrul păcatului; unul din cei mai iubiţi prieteni ai lui vrând să-l laude, a intrat acolo, dar găsindu-l fără suflet, a început a striga cu mare glas: „Bărbaţi romani, ajutor! Iată, fermecătoarea aceasta cu vrăjile sale a omorât pe fiul eparhului”.

Alergând îndată mulţime de popor şi văzând ceea ce se făcuse, unii o numeau fermecătoare, alţii nevinovată; însă tatăl celui mort, auzind de aceasta, a mers degrabă în popor şi văzând pe fiul său zăcând fără de suflet, cu tânguire a zis către dânsa: „O! fără de omenie şi mai rea decât toate femeile, pentru ce ai omorât pe fiul meu? Au n-ai putut cu altul oarecare să-ţi arăţi puterea meşteşugului vrăjilor tale? Vai, mie, ce-ai făcut? Spune-mi cum l-ai ucis pe el?”

Sfânta, cu blândeţe, i-a răspuns: *„Acela a cărui voie poftea s-o împlinească fiul tău, adică cel din început vrăjmaş al neamului omenesc, care are putere asupra desfrânaţilor şi netemătorilor de Dumnezeu şi mai ales asupra batjocoritilor de fecioare, acela l-a ucis pe el; pentru că toţi cei care mai înainte de el au intrat sunt vii şi sănătoşi, de vreme ce au dat cinste Dumnezeului tuturor, Cel ce a trimis pe îngerul Său să mă îmbrace în această haină a milostivirii şi să-mi păzească întreagă fecioria mea, cea din scutece făgăduită lui Hristos. Deci, văzând toţi luminarea cea îngerească, se închinau şi ieşeau fără vătămare, iar fiul tău fiind fără ruşine şi vrând să se atingă de mine, îndată l-a dat pe el îngerul cel dumnezeiesc satanei, spre această amară şi necinstită moarte, pe care o vezi. Şi iată, nu cu ale mele farmece, precum ţie ţi se pare, ci cu puterea şi cu porunca îngerului lui Dumnezeu este omorât”.*

Eparhul a zis către dânsa: „Ca să mă încredinţez că nu cu farmece ai făcut-o, roagă pe îngerul tău ca să învieze pe fiul meu”.

Răspuns-a sfânta: *„Deşi sunteţi nevrednici în necredinţa voastră de o minune ca aceasta, dar pentru că a venit ceasul ca puterea Domnului meu Iisus Hristos să fie arătată şi prea mărită, ieşiţi toţi de aici ca să fac obişnuitele rugăciuni Dumnezeului meu”.*

Deci, când se ruga cu faţa la pământ, plângând, atunci îngerul Domnului ară-tându-se, a ridicat-o pe ea şi a înviat pe tânărul cel mort. Ieşind afară, a început a striga cu glas mare: *„Unul este Dumnezeu în cer şi pe pământ şi pe mare, Dumnezeul creştinesc şi alţi zei nimic nu sunt, fără numai înşelăciune a rătăcirii, aducând şi lor şi altora pierzanie veşnică”.*

Acestea auzindu-le şi văzându-le mulţi din popor, au crezut în acea zi 160 de oameni şi, mergând, s-au botezat. Dar acestora, puţin mai pe urmă, necredincioşii le-au tăiat capetele, împreună cu al tânărului celui înviat.

Pentru o minune ca aceasta s-au tulburat slujitorii idolilor şi vrăjitorii, apoi făcând gâlceavă şi tulburare mare în popor, strigau către judecător: „Scoate în mijlocul

nostru pe vrăjitoare, ucide pe fermecătoarea aceasta, care nu numai trupul ucide, ci şi sufletele şi inimile bărbăteşti”.

Sofronie, văzând o minune ca aceasta, era întru nepricepere şi voia să elibereze pe sfânta, însă se temea de răscularea asupra lui a slujitorilor idolilor. Şi ca să nu fie izgonit din patrie, a lăsat pe omul său, cel cu numele Aspazie, pentru împăcarea tulburării poporului, iar el singur s-a dus mâhnit, căci n-a putut ca pe sfânta fecioară, după învierea fiului său, s-o libereze.

Aspazie, luând puterea, a poruncit ca în mijlocul cetăţii să facă un foc şi să arunce pe Sfânta Agnia spre ardere. Şi fiind aruncată sfânta, îndată s-a despărţit văpaia în două părţi, făcându-i în mijloc loc şi răcoare, iar asupra celor ce stăteau împrejur, focul se întindea şi-i ardea. Popoul văzând pe fecioară nearsă, socotea că aceea nu are putere dumnezeiască, ci vrajă. Deci, întărtându-se gâlceava, cu glasuri de hulă strigau tare.

Sfânta muceniţă în mijlocul focului, ridicându-şi mâinile în sus se ruga: *„Slavă Ţie Atotputernice, de toţi închinat şi slăvite Părinte al Domnului nostru Iisus Hristos, prin care m-ai izbăvit de mâinile oamenilor celor necuraţi şi de spurcăciune ai păzit sufletul şi trupul meu curat. Iată şi acum cu cereasca rouă a Sfântului Duh se răcoreşte mie locul acesta, văpăile se despart şi toată puterea focului se duce asupra slujitorilor celor care se sârguiesc să mă ardă. Bine Te cuvântez, Dumnezeule, Cel Prealăudat, căci în mijlocul văpăii, fără temere îmi dai cale spre Tine, aceasta, care acum o cred şi o văd. De aceea, ce am nădăjduit, aceea am primit şi dorirea mi-am câştigat. Acum pe Tine Te mărturisesc cu inima, pe Tine cu toată dorirea Te-am dorit; iată, la Tine merg, Dumnezeul Cel viu şi adevărat, care cu Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul Tău, şi cu Sfântul Duh, locuieşti şi împărăţeşti în toţi vecii. Amin”.*

Săvârşindu-şi rugăciunea şi focul stingându-se, Aspazie, nesuferind tulburarea poporului, a poruncit să înfigă sabia în grumazii sfintei. Şi astfel muceniţa lui Hristos Agnia, roşindu-se cu sângele său, s-a dus la nunta Mirelui Celui fără de moarte.

Iar părinţii ei, luând cu bucurie cinstitul trup al Sfintei Agnia, fiica lor, l-au dus la un sat al lor, nu departe de cetate, pe calea ce se numea Nomentana, unde mulţi din credincioşi se adunau la rugăciune, mai ales noaptea, de frica necredincioşilor, care şi acolo şi pe cale pândind, mare răutate făceau.

Odată năvălind fără de veste, pe mulţi i-au rănit, aruncând cu pietre şi pe toţi i-au gonit şi numai o fecioară a rămas, anume Emerenţiana, care era de o vârstă cu

Sfânta Agnia. Aceea umplându-se de îndrăzneală, ocăra pe tâlhari, zicându-le: „Pentru ce, împietriţilor, ucideţi cu pietre pe oamenii cei nevinovaţi? Ce pricină aţi aflat într-aceştia care pe unul Dumnezeu laudă şi vouă multe bunătăţi vă mijlocesc cu rugăciunile lor?”

Iar ei, mâniindu-se, au ucis-o cu pietre. Şi astfel, rugându-se la mormântul Sfintei Agnia, şi-a dat duhul său Domnului. Şi îndată s-a făcut cutremur mare, fulgere şi înfricoşate tunete şi cea mai mare parte din ucigaşi au căzut morţi, ucişi de sus. Şi într-acea vreme cu îndrăzneală mai mult se făcea rău credincioşilor celor ce mergeau la mormântul muceniţei lui Hristos.

Părinţii Sfintei Agnia, mergând noaptea cu prezbiterii, au spălat cinstitul trup al Sfintei Emerenţiana, fiind sângerat, şi l-au îngropat aproape de Sfânta Agnia. Iar ei neîncetat erau la mormântul iubitei lor fiice, în toate nopţile priveghind şi plângând. Într-o noapte au văzut o ceată de fecioare, mergând pe lângă dânşii, cu hainele ţesute cu aur, frumos împodobite şi cu slavă cerească luminate, iar în mijlocul lor au văzut pe sfânta lor fiică, Agnia, de asemenea strălucitoare, având de-a dreapta sa un mieluşel mai alb decât zăpada.

Aceea spunând către prietenele sale să stea şi să aştepte puţin, a zis către părinţi: *„Nu mă plângeţi pe mine ca pe o moartă, ci mai ales vă bucuraţi cu mine, căci cu fecioarele acestea am luat luminoase locaşuri şi pe Cel pe care L-am iubit cu toată inima pe pământ, cu Acela m-am unit acum în ceruri”*. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută.

După mulţi ani, sosind împăratul Constantin cel mare, fiica acestuia bolea cu trupul, cuprinsă fiind de bube de la cap până la picioare şi nu era loc neatins pe trupul ei, încât nici doctorii nu puteau să-i ajute cu ceva. Şi sfat bun luând, a mers noaptea la mormântul Sfintei muceniţe Agnia şi acolo cu neîndoită credinţă rugându-se cu lacrimi, a adormit şi a văzut în vedenie pe Sfânta Agnia zicând către dânsa: *„Îndrăzneşte, Constanţio, şi crede în Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul tău, prin care acum te tămăduieşti de rănile tale”*.

Deşteptându-se din somn Constanţia, s-a simţit atât de sănătoasă, ca şi cum niciodată n-ar fi bolit. Şi întorcându-se la palatul ei, a spus tatălui său şi fraţilor, cum a tămăduit-o Sfânta Agnia şi s-a făcut bucurie mare în casa împărătească, încât toată cetatea se bucura, slăvind pe Dumnezeu de acea minune prea slăvită; şi mulţi mergând la mormântul sfintei muceniţe, primeau multe tămăduiri.

După aceea, Constanția, fiica împăratului, a rugat pe tatăl ei să zidească o biserică în numele Sfintei muceniţe Agnia, la mormântul ei, unde rânduindu-şi viaţa, a petrecut în feciorie cu multe altele de neam bun şi slăvite fecioare, până la sfârşitul ei. Şi astfel s-a făcut mănăstire de fecioare lângă biserica fecioarei şi miresei lui Hristos, Sfânta Agnia întru cinstea şi lauda ei şi întru slava lui Hristos, Dumnezeul nostru, celui împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, slăvit în veci. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei muceniţe Agnia

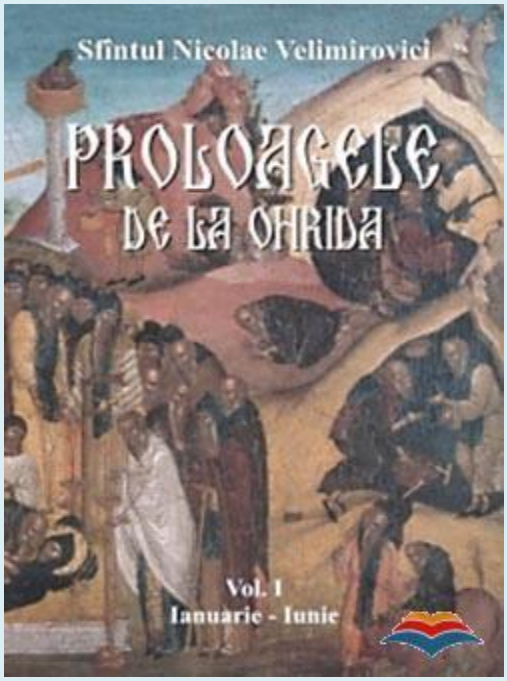

Sfânta Agnia a murit muceniţă a lui Hristos la vârsta de treisprezece ani, fiind aruncată în foc şi apoi decapitată.

Ea a fost făcătoare de minuni şi în timpul vieţii, şi după moarte.

Agnia a mărturisit pentru credinţă sub împărăţia lui Diocleţian şi a trecut la cele veşnice la anul 305 după Hristos.

Diac. Nicolae Mogage - Sfânta muceniță Agnia, un model de curăție sufletească

21 ianuarie 2019

În ședința de lucru din 29 octombrie 2016 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât includerea în calendarul (tipărit) al Bisericii Ortodoxe Române a Sfintei mucenițe Agnia, cu ziua de prăznuire pe 21 ianuarie. Pătimirea acestei sfinte la o vârstă foarte fragedă (12 sau 13 ani), pentru că a vrut cu orice preț să-și păstreze integritatea trupească și sufletească și credința neschimbată, a fost de-a lungul veacurilor inspirație pentru alți sfinți ai Bisericii și pentru cei care aleg viața curată în Hristos.

Sfânta muceniță Agnia (Agnes, în varianta originală latinească a numelui; alte forme ale numelui: Agni, Agnesa, Agneza, Agneta ș.a.) a fost încă din secolul al IV-lea una din cele mai cunoscute și iubite sfinte din Occidentul creștin și mai ales în Roma sa natală. Numele ei roman provine de la grecescul ἁγνή, care înseamnă „pur”, „inocent”, „sfânt”. Martirizată la Roma, cel mai probabil în timpul lui Dioclețian (284-305), Agnia a fost apoi îngropată în afara zidurilor Romei antice, pe Via Nomentana, într-un cimitir care îi va purta mai apoi numele. Încă de la început, ziua de cinstire a Sfintei Agnia a fost 21 ianuarie, așa cum se vede în lista cuprinsă în „Depositio martyrum”, acest document din anul 354 fiind și primul care atestă numele sfintei.

Astăzi, la Roma există două biserici importante care amintesc de numele și martiriul sfintei: Basilica di Sant'Agnese fuori le mura, de pe Via Nomentana, din afara vechilor ziduri ale Romei, și Chiesa di Sant'Agnese in Agone, o biserică târzie (din sec. al XVII-lea, ridicată pe locul alteia mai vechi), situată în celebra Piazza Navona, din centrul Romei, unde, în perioada antică, se afla Stadionul lui Domițian, numit și Circus Agonalis. Conform tradiției, aici ar fi fost martirizată Sfânta Agnia.

Sursele care amintesc despre viața, despre mucenicia ei la o vârstă fragedă, despre ziua ei de cinstire, despre minunile săvârșite la mormântul ei, despre bisericile dedicate ei sunt numeroase și relativ vechi. Toate aceste documente care apar la câteva decenii de la martirajul sfintei se bazează în special pe tradiția orală foarte vie anterioară, pe mărturii păstrate chiar de la părinții sfintei sau de la cei care fuseseră martori la mucenicia ei.

O primă sursă pentru viața și pătimirea sfintei este elogiul scris în versuri de către Papa Damasus (366-384) pe o placă de marmură destinată să marcheze locul unde fusese îngropat trupul muceniței, pe Via Nomentana, din Roma. Această lespede a fost redescoperită intactă în anul 1728 (fusese refolosită în pardoseala bisericii ridicate mai târziu, în sec. al VII-lea, cu inscripția așezată în jos) și se păstrează până astăzi în Basilica di Sant'Agnese fuori le mura.

În traducere textul acestei inscripții funerare este: *„Se zice că sfinții [ei] părinți au povestit cu ceva timp în urmă că, atunci când trompeta a anunțat tristele cântece (aluzie la trompeta crainicului imperial care anunța citirea unor edicte sau, în cazul nostru, a persecuțiilor îndreptate împotriva creștinilor), Agnia, o copilă [doar], degrabă a părăsit pieptul doicii; a călcat de bunăvoie peste amenințările și furia sălbaticului tiran, când [acela] ar fi vrut să[-i] ardă nobilul trup în flăcări; a înfrânt frica uriașă cu micile [sale] puteri și și-a lăsat peste mădularele goale părul care-i crescuse, ca să nu vadă vreo față de muritor templul Domnului. O, sfântă vrednică de cinstirea mea, podoabă binecuvântată a curăției, te rog, muceniță vestită, să te arăți binevoitoare față de rugăciunile lui Damasus!"*

Despre Sfânta Agnia vorbește elogios și Sfântul Ambrozie de Mediolanum, care accentuează contrastul dintre fragilitatea trupului de copilă al sfintei și tăria, izvorâtă din credință, de care a dat ea dovadă în fața încercărilor. *„Fetele de vârsta ei nu pot suporta nici măcar privirile furioase ale părinților și obișnuiesc să plângă la înțepăturile ușoare de ac, ca de niște [adevărate] răni; ea [însă rămâne] neînfricată de mâinile mânjite de sânge ale călăilor; ea [stă] nemișcată la urmele grele ale lanțurilor zornăitoare; își oferă întregul său trup sabiei soldatului furios; încă*

neştiind [ce înseamnă] să mori, dar fiind totuşi pregătită [pentru asta]. [...] O tânără mireasă nu s-ar fi grăbit aşa la nuntă, cum a mers această fecioară la locul de supliciu: bucuroasă, grăbită la pas, împodobită nu cu părul împletit de pe cap, ci cu Hristos, încununată nu cu floricele, ci cu [bune] obiceiuri. Toţi plâng, ea e fără de lacrimi. Se miră mulţi că fiind atât de uşor risipitoare cu viaţa ei, pe care încă nici nu o gustase, şi-o dă ca şi cum ar fi dus-o deja până la capăt." Se mai păstrează câteva versiuni ale „Pătimirii Sfintei Agnia".

Acest document hagiografic încearcă să adune şi să armonizeze informaţiile din sursele anterioare despre pătimirea sfintei. Pătimirea în forma ei extinsă se găseşte şi în „Vieţile Sfinţilor", traduse şi tipărite de Sfântul Grigorie Dascălul şi apoi reluate în diverse forme până astăzi. În schimb, Sfântul Dosoftei, în „Viaţa şi petrecerea sfinţilor", pare să urmeze versiunea greacă scurtă sau o formă remaniată a acesteia.

Potrivit acestor mărturii, Agnia era o copilă de doar 12 sau 13 ani, când a fost martirizată. Ea făgăduise să rămână curată şi să devină „mireasă a lui Hristos", de aceea ar fi refuzat numeroase cereri în căsătorie, care în acea perioadă, aveau loc mult mai devreme.

Printre pretendenţi s-ar fi aflat şi fiul prefectului Romei, care a fost şi el respins. Ca să se răzbune pentru acesta, el a denunţat-o că este creştină. Prefectul i-a poruncit mai întâi să aducă jertfe zeilor şi, pentru că sfânta a refuzat, a poruncit să fie mai întâi trimisă spre batjocură într-o casă de desfrânare. Sursele spun că acolo părul sfintei ar fi crescut deodată atât de mult încât să îi acopere corpul gol sau că un înger i-ar fi adus un veşmânt care să îi acopere goliciunea. Puterea lui Dumnezeu i-a ţinut departe pe toţi cei care doreau să se apropie de ea. Singurul tânăr (fiul prefectului, în unele variante) care a încercat totuşi să se apropie de ea a căzut mort (sau ar fi fost lovit de orbire, după alte surse), apoi a fost înviat (vindecat) la rugăciunile sfintei. Totuşi, nici măcar această minune nu i-a schimbat cruzimea prefectului şi acesta a hotărât, în final, uciderea sfintei prin decapitare, în unele surse, sau prin arderea în foc, după altele. Sfânta a fost înmormântată de părinţii ei pe Via Nomentana.

Pe locul acela, mai târziu, a fost construită o biserică foarte mare de către Constantina, fiica Sfântului Constantin cel mare. Constantina suferise de o boală de care s-a vindecat după ce s-a rugat la mormântul sfintei. De aceea ea a hotărât construirea acestei impunătoare bazilici (măsura aproape 100 x 40 m), în stil constantinian, din care azi se mai păstrează doar câteva părţi din ziduri.

În apropierea bisericii constantiniene, aflate în ruină, în sec. al VII-lea s-a construit, peste catacombele care adăposteau și mormântul sfintei, o altă biserică ce există până astăzi.

Sub altar, în criptă, se păstrează o raclă care conține moaștele Sfintei Agnia, alături de ale Sfintei Emerentiana. În absida altarului se poate observa mozaicul original din sec. al VII-lea, care o înfățișează pe Sfânta Agnia între doi episcopi: Papa Honorius I, ctitorul noii biserici și un alt papă, posibil Symmachus.

Sfânta Agnia este reprezentată cu un miel în brațe (probabil din cauza asemănării numelui său cu latinescul agnus - „miel”, dar și pentru că mielul este simbol al purității și inocenței) sau cu o ramură de finic (semn al biruinței și al Vieții veșnice).

Ca fecioară ea rămâne un exemplu de integritate, iar ca muceniță, o cale pentru cei care vor să Îl urmeze pe Dumnezeu cu hotărâre, statornicie și sacrificiu, fără să facă compromisuri care le-ar păta sufletul.

Sfânta care vindecă bolile făcă leac

Azi - 21 ianuarie - e pomenită Sfânta care vindecă bolile făcă leac! La mulți ani fetelor ce-i poartă numele sfânt!

Rugăciune grabnic-ajutătoare care se spune azi: Sfântă muceniță Agnia, strălucit model de virtute, pentru tăria mărturisirii credinței tale, te-ai făcut bine plăcută Domnului și te-ai învrednicit de cununa fecioriei și a martiriului. Ascultă-ne și nouă rugăciunea așa cum ai ascultat-o și pe a Sfintei Constanța, fiica Sfântului împărat Constantin și ridică-ne din patul bolii noastre sufletești, ca să putem păstra și noi în inimile noastre credința cea adevărată și să mărturisim nu numai cu cuvintele dar și cu faptele noastre că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul sufletelor noastre.

Sfântă fecioară Agnia, nepătată muceniță, când prefectul roman a pronunțat asupra ta sentința ca strălucitul crin al curăției tale sa fie strivit sub picioarele nelegiuiților, atunci tu, neînfricată, te-ai încredințat brațului dumnezeiesc, care trimite pe îngerii Săi, pentru paza celor care se încred în El.

Dă-ne și nouă cu rugăciunile tale, să avem nădejde neclintită în ajutorul dumnezeiesc și să ne umplem inimile de încredere în Domnul nostru, așa cum ai făcut și tu.

O, curajoasă mielușea, Sfântă Agnia, inima ta era atât de înflăcărată de focul dragostei dumnezeiești, încât nici chinurile rugului și nici ademenitoarele plăceri necurate, prin care vrăjmașii tăi căutau să te piardă, nu te-au atins și n-au putut pângări curata ta dragoste. Pentru aceasta, te rugăm, mijlocește la Domnul ca să alunge din inimile noastre orice licărire de iubire deșartă și să ne aprindă în inimi focul dragostei, pe care Iisus, Mântuitorul sufletelor noastre, a venit să-l arunce pe pământ.

Sfântă muceniță Agnia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Pentru rugăciunile Sfintei mucenițe Agnia, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!

***

Conform lonews.ro, calendarul ortodox român are o nouă sfântă, Sfânta Agnia. Aceasta este sărbătorită la data de 21 ianuarie. Decizia a fost luată pe 29 octombrie, 2016, în cadrul şedinţei de lucru ce a avut loc la Reşedinţa Patriarhală, în Sala Sinodală.

Fericitul Augustin spunea despre Sfânta Agnia că viaţa ei a fost precum numele, asta pentru că în latină “agnes” semnifică miel, iar în limba greacă, “agni” se traduce prin curată.

Frumuseţea fecioarei Agnia a atras mulţi ochi, cum a fost şi fiul prefectului din Roma. Ea a refuzat cu statornicie toate ofertele menite să-i ia ochii. Sfânta muceniţă Agnia „a avut ochi” doar pentru Mielul Domnului, Iisus.

Numele Sfintei muceniţe Agnia

Numele acesteia, de-a lungul timpului, a cunoscut anumite modificări şi a fost preluat de mai multe ţări creştine:

- ⇨ În limba latină: Agnes;
- ⇨ În limba română: îl găsim şi sub forma de Agneza;
- ⇨ În spaniolă: Ines (dar şi la români întâlnim numele de Ines);
- ⇨ În italiană: Agnese;

Cu ce ne ajută Sfânta muceniţă Agnia

- *este ocrotitoarea fetelor tinere;*

- *vine în ajutorul celor care vor să-şi păstreze fecioria şi curăţia pentru Hristos;*
- *te apără împotriva violurilor;*
- *dacă te rogi la ea te poate vindeca de multe boli ce par fără leac;*
- *dătătoare de blândeţe şi nevinovăţie;*

Viaţa Sfintei muceniţe Agnia

Potrivit doxologia.ro, Sfânta muceniță Agnia a văzut lumina zorilor la Roma spre finele secolului al III-lea. Părinţii ei erau nobili patricieni creştini.

Despre viaţa sa aflăm din mai multe date istorice, de asemenea a fost de mai multe nume de renume din sfera creştină: Sfântul Ambrozie din Milano i-ar fi compus un imn intitulat „Agnes beatae virgini"; a fost pomenită şi de Fericitul Augustin, de Ieronim și de poetul spaniol Prudențiu.

La începutul secolului al IV-lea, la 13 ani, a fost declarată martiră, sub prigoana împăratului Diocleţian.

Legat de moartea sa, Papa Damascus a afirmat că Sfânta Agnia ar fi fost arsă în pe rug.

Scrierile poetului Prudenţiu şi ale Sfântului Ambrozie de Milano nu fac decât să confirme această teorie.

Potrivit acestora, Agnia a fost obligată să aducă jertfă unei zeităţi, numită Vesta, însă fiind iubitoare de Iisus a refuzat. Din cauza aceasta a fost batjocorită de nişte oameni de rea credinţă, iar apoi i s-a tăiat capul cu o sabie.

La 21 ianuarie, în calendarul ortodox este pomenită Sfânta muceniţă Agnia - a devenit mireasa lui Hristos la 13 ani

Luana Mare şi Sorin Dumitrescu

Sfânta muceniţă Agnia s-a născut în Roma cea veche, în anul 291 d.Hr. într-o familie înstărită de creştini. A murit la vârsta de 13 ani, în anul 304, la Roma, după ce a ales să fie logodnica lui Hristos, refuzând să se căsătorească, să slujească zeităţilor păgâne şi făcând minuni încă din timpul vieţii. Pentru toate acestea a fost trimisă într-un bordel, aruncată în foc, apoi tăiată cu sabia.

Sfânta muceniţă Agnia este pomenită în calendarul Bisericii Ortodoxe la data de 21 ianuarie, începând cu anul acesta, şi este considerată ocrotitoarea tinerelor fete, ajutătoarea celor care vor să-şi păstreze fecioria şi curăţia pentru Hristos, apărătoare împotriva violurilor, vindecătoare de multe boli care par fără scăpare şi dătătoare de blândeţe şi nevinovăţie.

A refuzat logodnicii bogaţi ai vremii

Fiind de neam bun şi foarte frumoasă, Agnia a atras încă de la vârsta de 13 ani atenţia tinerilor care ar fi vrut să o aibă de soţie. Înţeleaptă, Agnia refuza avansurile acestora şi explica tuturor că ea este deja logodită cu Mirele cel mai bun, de la care are darurile cele înalte şi mai scumpe şi Aceluia mireasă fiind nu poate să-L lase şi să-şi schimbe dragostea şi credinţa.

Unul dintre pretendenţi era chiar fiul lui Sofronie, eparhul cetăţii, care a început să-i trimită daruri scumpe, pe care Agnia i le returna. Refuzul repetat al tinerei a fost considerat o ofensă adusă de familia sa marelui conducător. Era de neconceput ca acesta să fie respins, iar eparhul a chemat la el fata, împreună cu familia sa, pentru a desluşi misterul.

„Nicidecum nu mă voi lepăda de Cel mai înainte logodnic al meu”, i-a spus Agnia conducătorului cetăţii.

Judecătorul a condamnat-o la viaţă de bordel

Dar eparhul cu mânie întreba cu dinadinsul: cine este cel care voieşte să se asemene cu fiul său şi să-i defăimeze casa? Atunci cineva din cei care stăteau de faţă i-a spus că Agnia este din tinereţe creştină, şi de vrăjile creştineşti atâta este înşelată, încât pe Hristos, pe care creştinii Îl au ca Dumnezeu, Îl socoteşte logodnic.

În mintea eparhului a încolţit imediat un plan diabolic. Fiind şi judecător, putea să o pedepsească pentru necinstirea zeilor, căutând astfel să o sperie şi să o determine să-şi schimbe atitudinea faţă de fiul său. A adus-o înaintea judecăţii şi a sperat să o convingă să renunţe la credinţa sa.

Pentru că planul a eşuat, a încercat apoi să-i convingă pe părinţii fetei. Aceştia nu au vrut să o silească, iar eparhul i-a spus tinerei că judecata sa se va face în felul următor: „Din două, una să-ţi alegi ţie: sau să te uneşti cu fiul meu sau zeiţei Vesta, dacă doreşti fecioria să-ţi păstrezi, întru veşnică slujbă să te dai; căci nişte fecioare ca acestea îi trebuiesc ei”.

Tânăra Agnia a refuzat ambele variante, iar soarta sa părea deja pecetluită. Judecătorul a decis apoi ca tânăra să fie dusă într-un bordel, unde să fie spre veşnică ocară numelui său şi familiei pentru îndrăzneala de a o ofensa pe zeiţa Vesta.

Doritorii de desfrâu au fost convertiţi la creştinism

Tânăra de 13 ani a fost dusă dezbrăcată în bordel, dar îndată părul i-a crescut până a acoperit-o din cap până-n picioare, ca o haină prea frumoasă, pentru ca nimeni să nu-i vadă goliciunea. Acolo a început a propovădui credinţa întru Hristos, iar cei veniţi pentru destrăbălare au ieşit închinându-se.

La scurt timp, la bordel a venit şi fiul eparhului, împreună cu prietenii, iar el intrând primul în camera în care se ruga tânăra a încercat să o atingă, mânat de demonul desfrânării. În acel moment a năvălit asupra lui diavolul şi, aruncându-l tare la pământ, l-a sugrumat şi l-a lăsat fără suflare. Când au intrat ceilalţi prieteni şi l-au văzut mort au început să ţipe că vrăjitoarea l-a omorât pe fiul eparhului cu puterea sa. Venind imediat tatăl tânărului, a întrebat-o pe Agnia de ce i-a omorât fiul cu vrăjile sale.

„Văzând toţi luminarea cea îngerească se închinau şi ieşeau fără vătămare, iar fiul tău, fiind fără ruşine şi vrând să se atingă de mine, îndată l-a dat pe el îngerul cel dumnezeiesc satanei, spre această amară şi necinstită moarte pe care o vezi. Şi iată, nu cu ale mele farmece, precum ţie ţi se pare, ci cu puterea şi cu porunca îngerului lui Dumnezeu este omorât”.

L-a înviat pe fiul eparhului ucis de demon

Eparhul a rugat-o apoi să-i învie fiul cu rugăciunile sale, ceea ce Agnia a şi făcut. Mulţi dintre cei de faţă s-au convertit la creştinism, dar alţii au considerat cele întâmplate tot un semn vrăjitoresc. S-a pornit imediat răzmeriţă în cetate, iar eparhul a fost dat jos.

Aspazie, înlocuitorul său, a poruncit ca fecioara Agnia să fie aruncată în foc. Când vâlvătaia s-a aprins, rugăciunile fecioarei au despărţit focul în două pe unde trecea ea, nefiind atinsă de nici o flacără. Văzând acestea, Aspazie a poruncit ca fata să fie tăiată cu sabia.

Aşa a sfârşit viaţa tinerei Agnia, la numai 13 ani, pentru credinţa sa întru Hristos. Iar părinţii fetei, luând cu bucurie cinstitul trup al Sfintei Agnia, fiica lor, l-au dus la un sat al lor, nu departe de cetate, pe calea ce se numea Nomentana, unde mulţi dintre credincioşi se adunau la rugăciune, mai ales noaptea, de frica necredincioşilor. Acolo, la mormântul muceniţei s-au săvârşit numeroase minuni pentru aceia care se rugau cu credinţă şi cu evlavie.

„Nu mă plângeţi pe mine ca pe o moartă, ci mai ales vă bucuraţi cu mine, căci pe Cel pe care L-am iubit cu toată inima pe Pământ, cu Acela m-am unit acum în Ceruri“ (Sfânta Agnia)

A vindecat-o pe fiica lui Constantin cel mare de bube

Una dintre minunile săvârşite de Agnia după moarte a fost cu fiica împăratului Constantin cel mare, Constantina, bolnavă de bube de la cap şi până la picioare. Nimeni nu găsise leac pentru suferinţa sa şi auzind despre mormântul fecioarei Agnia, Constantina s-a dus acolo, s-a rugat cu lacrimi, a adormit şi a văzut-o în vis pe Sfânta muceniţă Agnia, care-i spunea că rănile sale vor fi tămăduite prin credinţa în Hristos. Deşteptându-se din somn, Constantina s-a tămăduit pe loc.

Întorcându-se la palat, a spus tatălui său şi fraţilor cum a tămăduit-o Sfânta Agnia. Împăratul a ridicat apoi o biserică în numele Sfintei muceniţe Agnia chiar la mor-

mântul său, unde Constantina şi-a petrecut restul vieţii în feciorie, ca mireasă a lui Hristos.

Fiica împăratului Constantin cel mare, vindecată de Sfânta Agnia

Familia Sfântului împărat Constantin cel mare a cinstit-o în mod deosebit pe Sfânta Agnia, mai ales după ce aceasta a vindecat-o pe Constanța, fiica împăratului. Constanța, îmbolnăvindu-se de o boală grea, a fost cuprinsă de bube din cap și până la picioare, încât nici un doctor n-o putea vindeca.

Auzind de minunile Sfintei Agnia, care se răspândiseră în popor, fiica împăratului a mers noaptea la mormântul Sfintei mucenițe și rugându-se cu lacrimi, dar și cu credința că sfânta o va ajuta, a adormit acolo.

În somn i-a apărut Sfânta Agnia care, privind-o binevoitoare, i-a zis: „Îndrăznește, Constanța, și crede în Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin care acum te tămăduiești de rănile tale!”.

Cum s-a deșteptat din somn, Constanța s-a simțit atât de sănătoasă, de parcă niciodată n-ar fi fost bolnavă. Și întorcându-se la palat, a povestit tuturor din casă cum a vindecat-o Sfânta Agnia. Mare bucurie i-a cuprins pe cei din familia împărătească, dar și pe întregul popor creștin. Și mulți mergeau să se roage la mormântul sfintei și primeau vindecări.

Mai apoi, Constanța l-a rugat pe tatăl ei să ridice o bazilică pe mormântul Sfintei Agnia, drept mulțumire pentru vindecarea pe care o primise.

Despre Constanța se spune că, renunțând la plăcerile lumești, petrecea în feciorie împreună cu alte tinere de neam bun, slujind pe Dumnezeu și rugându-se la mormântul Agniei până la sfârșitul ei - când a cerut să fie și ea îngropată la picioarele sfintei, în mausoleul pe care l-a ridicat acolo.

Semnificația numelui Agnia

Numele Agnia este forma feminină a substantivului agnus, care înseamnă „miel” în latină. În greacă, agni înseamnă „curat, fără pată”.

Agnia a cunoscut diferite forme în limbile europene: Agneza în română, Agnes în latină, Agnese în italiană, Ines în spaniolă.

Mulți creștini folosesc acest nume, însemnătatea lui amintindu-le de curăția sufletească dobândită prin spălarea cu sângele lui Hristos în apa Botezului.

Sfânta muceniță Agnia este pomenită în calendarul Bisericii Ortodoxe pe data de 21 ianuarie. Ea este ocrotitoarea tinerelor fete, ajutătoarea celor care vor să-și păstreze fecioria și curăția pentru Hristos, apărătoare împotriva violurilor, vindecătoare de multe boli care par fără de vindecare.

Imn către Sfânta muceniţă Agnia

Eziua fecioarei Agnia,
Sfânta-i zi de prăznuit,
Când duhu-i în cer l-a sădit,
Prin sângele-i sfânt răspândit.

Cădea-napoi și tânărul și bătrânul;
Neîmplinită încă în căsătorie,
Deplin-a fost ea în mucenicie
Și-n nevoință cu statornicie.

Părinții spăimântați, cu teamă,
Zăvorul sfiiciunii-au întărit,
A pazei praguri îns-a mântuit,
Credința-n neștiința de iubit.

Cine să socotească, oare,
Că, veselă, ea mire are,
Că prin al sângelui dar,
Ea poartă noi comori cu har.

Pe-altarele puterii negrăite,
S-aducă jertfe e silită,
Ea fecioara Lui neprihănită,

Nu-și ia făclie pângărită.

Ăst foc stinge credința,
Și flacăra-i răpește lucirea,
Aici v-aruncați pornirea,
Cu sângele-mi să sting sclipirea.

I-a-ntărâtat pe toți, lovită,
Căci s-a strâns, toată sub veșmânt,
Și și-a păstrat al curăției legământ,
Ca nimeni să nu vadă trupu-i sfânt.

Și-n moarte sfiiciunea ei trăia;
Mâna pe chipu-i era apărare,
Îngenuncheată fiind pentru rugare,
Cădea într-o sfioasă lunecare.

(Arhidiacon Sebastian Serdaru, Catacombele romane, pp. 62-63)

Catacombele Sfintei Agnia din Roma

Catacombele Sfintei Agnia din Roma

Agnia (sec. IV), o copilă martiră romană, a fost îngropată în această catacombă, pe versantul stâng al Viei Nomentana, unde e posibil să fi existat deja un hipogeu al familiei sale.

Despre Agnia ştim că a murit când încă nu împlinise 13 ani, suferind o moarte cumplită: papa Damasus spune că a fost arsă, iar Sfântul Ambrozie povesteşte că a fost decapitată. Imediat după martiriul său, cultul Sfintei Agnia s-a răspândit cu putere.

Mormântul său a început să fie vizitat de localnici şi mai ales de străini. Familia Sfântului împărat Constantin a venerat-o foarte mult, în special fiica acestuia, Constanţa (sau Constantina). Rugându-se la mormântul Sfintei Agnia să fie vindecată de nişte plăgi dureroase şi primind vindecare, Constanţa a ridicat lângă mormântul acesteia o bazilică circulară grandioasă, în care mai târziu a cerut şi ea să fie îngropată lângă sfântă.

Mai târziu, papa Honorius I (625-638) a ridicat peste catacombă, actuala bazilică, înlocuind alta mai veche de pe vremea papei Simacus (498-514). Absida este împodobită cu un splendid mozaic reprezentând-o pe Agnia între papa Honorius şi papa Simacus.

Am ales varianta greacă a numelui, Agnia, pentru că aşa este pomenită în Sinaxarele greceşti de la Muntele Athos, cu toate că în Roma este numită Agnes sau Agneza (Agnese).

(Arhidiacon Sebastian Serdaru, Catacombele romane, p. 50)

Icoane

SAINT
AGNES
OF ROME

SAINT
AGNES
OF ROME

Sfanta
Mucenita
Agnia

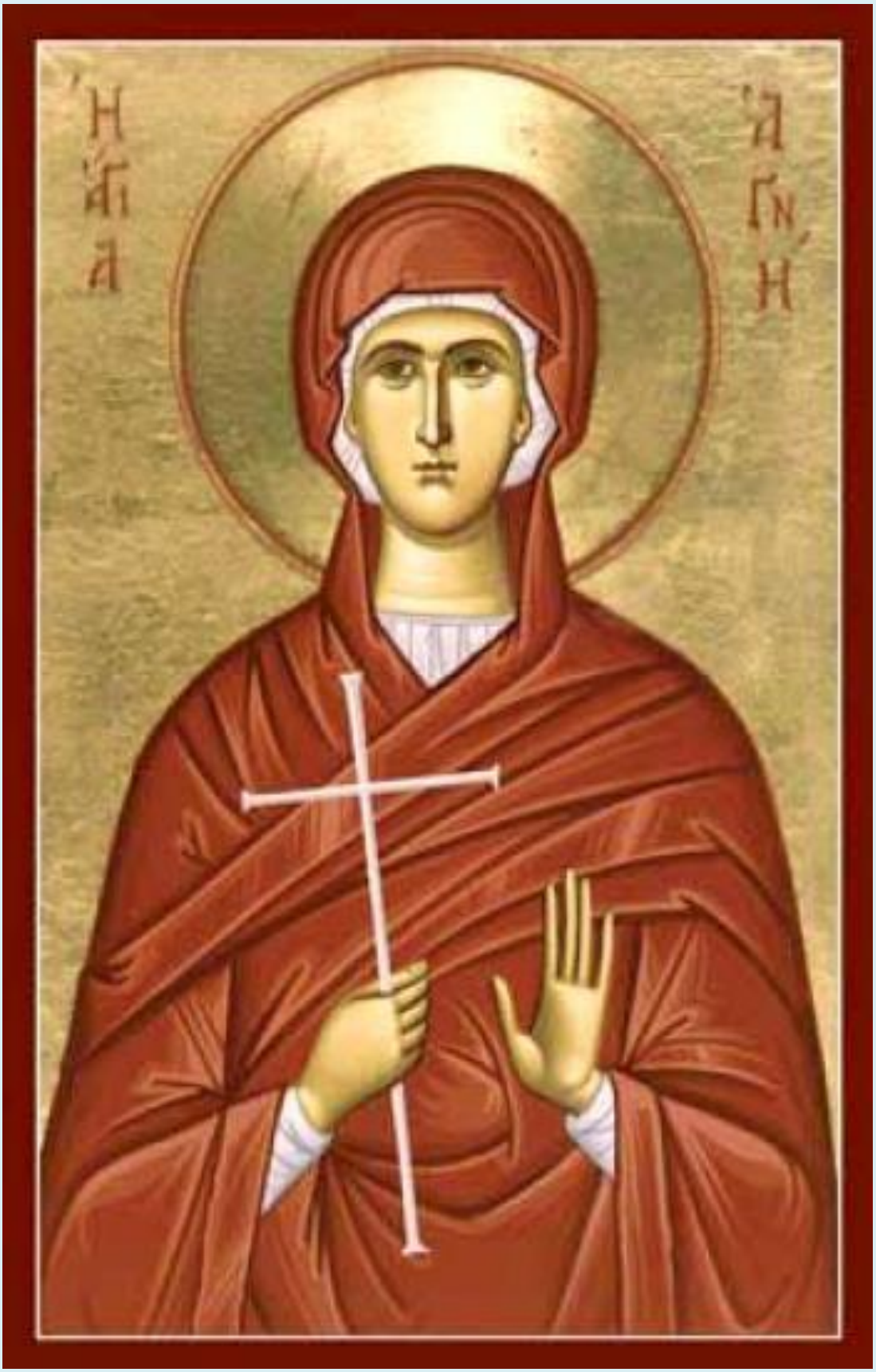
Η ΑΓΙΑ
ΑΓΝΗ

СТАА
АННА
ПРОР

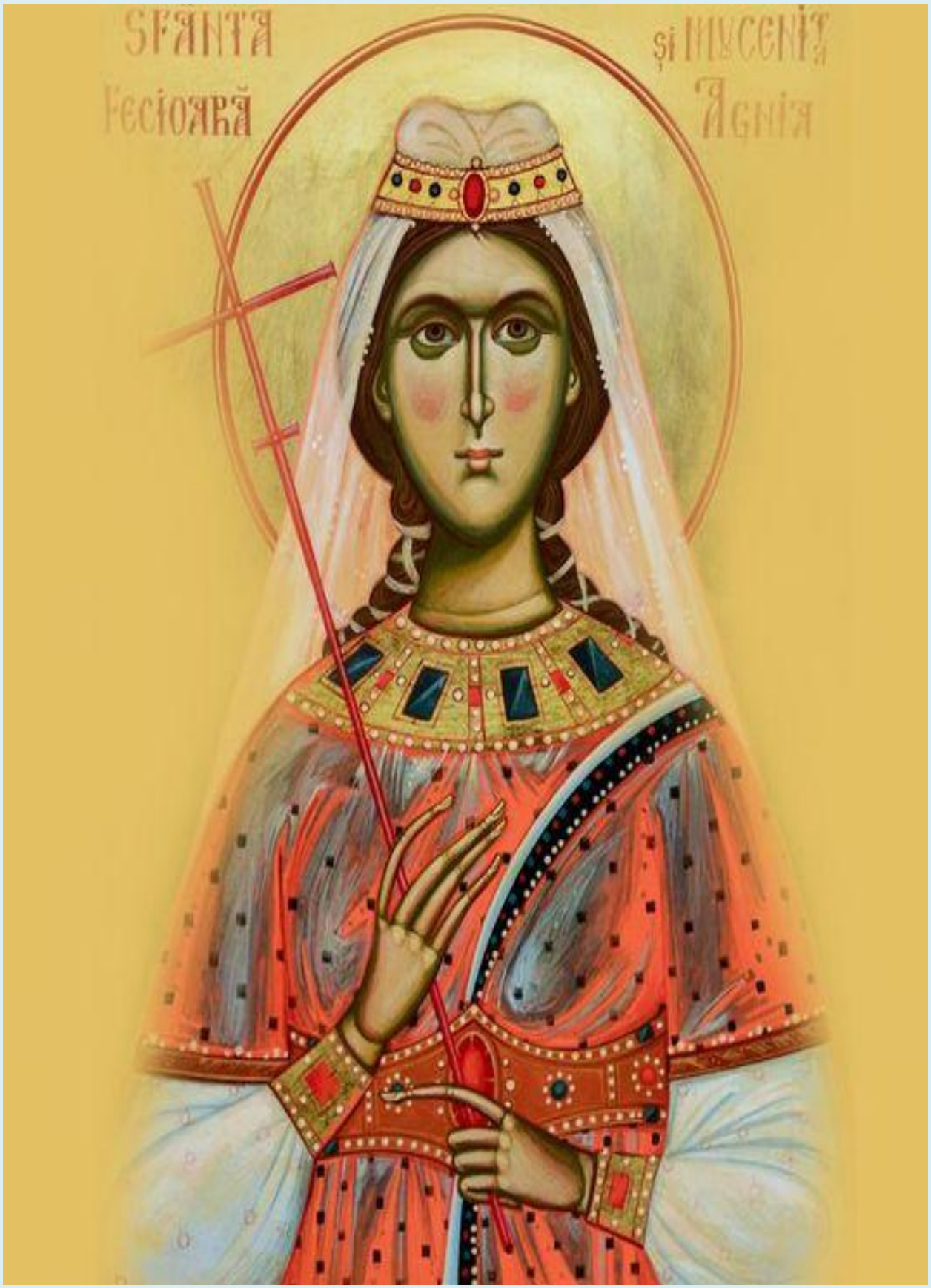
SFÂNTA
FECIOARĂ
ȘI MUCENIȚA
AGNIA

SF. MC.
AGNIA

SF. MC.
AGNIA

SF. MC.
AGNIA

SF. MC.
AGNIA

SF. MC.
AGHIA

СВ. МЧЦА
АГНИЇА

Η ΑΓΙΑ
ΜΑΡΤΥΣ
ΑΓΝΗ

Moaștele Sfintei muceniţe Agnia

Capul Sfintei muceniţe Agnia

Troparul Sfintei Mucenițe Agnia

21 Ianuarie - Glasul 4

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Agnia, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună cu Tine mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez întru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

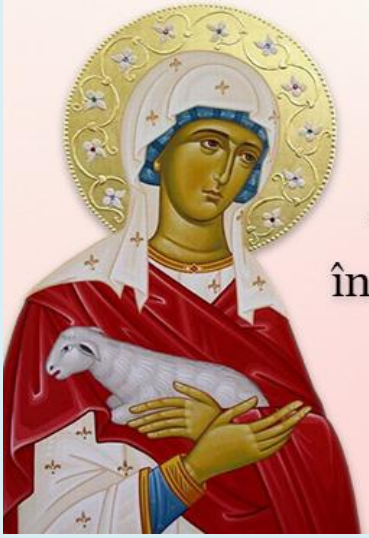

Bucură-te, Sfântă muceniță Agnia!